

5

ந
ந
க

‘வெயிலோ புழுங்கும்
வேலித் தழைகளின்
குச்சு நிழல்கள், கோட்டுப் பின்னலாய்
நித்திரை செய்யும்
அந்நீண்ட தெருவிலே.....’

— சண்முகம் சிவலிங்கம்

‘அப்பொழுதும்
மழை பெய்துகொண்டிருந்தது’

— ரவி

‘துக்கமென் முகத்தில்
இருண்டு கிடக்கும்
கதையைச் சொல்வேன்
கேள் மகனே’

— ஜெயபாலன்

‘பக்கத்து வீடுகளில்
கிழடு கட்டைகள் யாருமில்லையே
யாருக்கு என்ன நடந்திருக்கும்?
விடிந்து கொண்டிருக்கும்
பொழுதின்,
மங்கிய வெளிச்சத்தில்.....’

— ராஜேஸ்வரி

விலை : ரூபா 3-00

அன்பளிப்பு!

புதுசு - 5

மே - 1982

★ சென்ற இதழில் சந்தா பற்றி அறிவித்திருந்தோம். போதிய உற்சாகம் நீங்கள் தரவில்லை. வெளியே சொன்னால் வெட்கம், உங்களுடனேயே இருக்கட்டும் — எண்ணி ஐந்து சந்தாதான். இதற்குப் பிறகும் இதைப்பற்றி என்ன சொல்ல?

★ நாங்கள் தொடர்ந்தும் மாணவர்களாக இருக்க வேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இன்னும் ஐந்தாறு வருடங்கள் போனால்தான் எங்களது சொந்தக் காலில் நிற்கக்கூடிய சுமுகமான சூழல் வரும். அதுவும் ஹிம்மம். எனவே இதுவரை காலமும் போலவே தொடர்ந்தும் 'புதுசு' மிகவும் கிரமத்திலுடே ஜனிக்கும். நாங்கள் காலாண்டிதழ் என அறிவித்தது பொய்யாகப் போயிற்று போல. இப்பொழுதெல்லாம் அரையாண்டிதழாக வருவதுதான் சாத்தியமாகிறது. எல்லாம் எங்களினதும் உங்களினதும் கைகளில்தான் தங்கி இருக்கவேண்டி போதும்.

கவின்

அளவெட்டி வடக்கு,
அளவெட்டி,
இலங்கை.

புதுசுகள்

தா. திருநாவுக்கரசு, பா. உ.
கல்லூரி வீதி,
காங்கேசன்துறை.

அடுத்த தலைமுறை

கறக்கிரான்
மடிதொட்டு.

ஆலையில் வீசிய அரிசித் தவிடு
அழுக்கு வாளியில் உணவாக,
என் வயிற்றில் பிறந்தது
எங்கோ விலை பேசப்பட்டது,
இங்கே என் பார்வைக்கு
வைக்கோற் பொம்மை.

கறக்கிரான்
மறப்பதில்லை பால்தர நான்.

ஆனால் இப்ப சுரப்பதில்லை.

இப்ப அவன்

காத்திருக்கிரான்
என் காமக் கத்தலுக்கு!
இனி நான் கத்தமாட்டேன்
இடைக்கிடை அன்பாக
வாழைக்காய், பலாக்குழை
ஆனாலும்.....

அடிக்கவும் கூடும்.....

கசாப்புக் கடைக்காரன்
முடிவுக்குக் காத்திருக்கிரான்.

ஒரு அனுபவம் போதாதா?
மூன்று நான்கு அனுபவங்கள்
நலிவுறச் செய்தன.
நான் கத்தமாட்டேன்
தெரியும்,
என்ன நடக்கு மென்று

காத்திருக்கிரான்கள்.....

காத்திருக்கிறது
இழுவை வண்டி
சாட்டையும் கூட
அங்கே வளரும்
என் காளைக் கன்றுக்கு
அவனும் அனுபவிக்கட்டும்
எழுச்சி வரும் வரட்டும்.

தரம்பாலசிங்கம்

புதுசு 2

மழை

அ. ரவி

நாய்க்குட்டி செத்த துயரம் ஆறமுன்னர் இது நடந்தது. நாய்க் குட்டி சாகும் என்று ஒரு சொட்டும் தான் எதிர்பார்க்கேல்லை.

கடுவனும் பெட்டையுமாக, குளிருக்கு இதமாய், ஒன்றையொன்று தழுவிப் படுத்திருந்த குட்டிகளைப்—பிரித்து அது சோகம் தான்—ஒரு குட்டியை எங்கன்றை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்த பின், அந்தக் குட்டி சோகமாக இருந்ததாகக் தோன்றிற்று. பிறகு பாலும் குடிக்கவில்லை. ஒன்றும் சாப்பிடவுமில்லை. நன்றாக மழைபெய்த அந்தஇரவில், அறைக்குள் சாக்கும் விரித்து, குட்டியைப் படுக்க வைத்து.....

விடிய, நான் படுத்திருக்கும் போது அம்மா அப்பாவிருச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். “தம்பி அதை ஆசையாகக் கொண்டு வந்தவன், தம்பி பார்த்தாப் பிறகு அதை வெட்டித் தாளுங்கோவன்.” “வேண்டாம் தம்பிக்கு மனவருத்தமாக இருக்கும் நான் தாக்கப்போறன்.”

மூத்திரம் பெய்ய வந்தபோது, எலுமிச்சமரத்தின் கீழ், வெட்டப் பட்ட புதியமண் தெரிந்தது. அந்தப் பெட்டைக்குட்டி ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டிருக்குமோ?

அதற்குப் பிறகு, ஒருகிழமையும் முடியேல்லை இது நடந்தது. எட்டுக் குஞ்சுகளைப் பராமரித்துக்கொண்டிருந்த தாய்க்கோழி செத்துப் போயிற்று.

இரவு மரம் முறியும் சத்தம் கேட்டது. மூன்று நாளாக இடைவிடாத மழை. அப்போதும் பெய்துகொண்டிருந்தது. மழை இருட்டு. மரம் பாறிவிழும் சத்தமும் கேட்டது. பிறகு நித்திரை வந்தது.

விடிய எழுந்தபோது அம்மா தேடிக் கொண்டிருந்தார். “அந்தத் தாய்க்கோழியைக் காணேல்லை.”

சின்னவனும், பெரியவனுமாகத் தேடினார்கள். பிறகு அம்மா சொன்னார் “எங்கை யெண்டாலும் மேயப்போயிருக்கும். கொஞ்சம் பொறுத்துப் பாப்பம். நடந்து நடந்தே கால்வலிக்குது.”

அப்பொழுதும் மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. பிறகு குடையைப் பிடித்தபடி குகன் வந்தான். குகனுடன் கதைப்பதற்கு கனக்க விஷயங்கள் இருந்தன.

அவனுடைய வாழ்க்கையிலும்தான் நிறைய சோகங்கள். என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

கோழியைப் பிறகும் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா “நல்ல கோழி. எவ்வளவு முட்டையிடும். எப்பிடித்தான் கவனமாகப் பார்த்தாலும் இப்பிடி அழிவு வந்து கொண்டதான் இருக்குது” என்றார்.

பின் அம்மா என்னைக் கூப்பிட்டார். “தம்பி இஞ்சை வா.” “கொஞ்சம் பொறுங்கோ கதைச்சுப் போட்டு வாறன்.”

“நீ போ. நான் வாறன், பின்னேரம் சந்திப்பம்” என்றான் குகன். மழைக்குள் வந்த குகன் மழைக்குள் சென்றான்.

“வயிறெரிஞ்சபடி இருக்கு” என்று தொடர்ந்து தேடினார் அம்மா.

சின்னவனும், பெரியவனும் வீட்டுக்குள் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சாப்பிடுவதற்குக் கரைச்சல் கொடுத்தனர்.

“நினைக்கிறது ஒண்டு நடக்கிறதே கிடையாது” என்றார் அம்மா. பிறகு “இண்டைக்கும் மழை விடாது.”

அம்மா அரிசியைக் கிள்ளிக் கோழிகளுக்குப் போட்டுக்கொண்டு “வாவாவா” என்று கத்தினார். அந்தத் தாய்க்கோழிதான் வரவில்லை.

குகன் சொன்ன, “நான் எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் வீட்டிலே நம்புதுகள் இல்லை. ஏதோ என்னை அந்நியன் மாதிரித்தான் பாக்கினம். இதாலை தான் நான் வேலைக்குள்ளே முழுநேரமா நிக்கிறன். வீட்டை வந்தும் என்ன செய்ய? அந்நியப்படுத்தப்பட்ட இடத்திலே என்னெண்டு காலை வைக்கிறது? இதாலை உங்களையும் சந்திச்சு கன காலமாகுது”

“நீ இன்னும் உறுதியாகச் சொல்லு, உங்களை நான் கைவிடமாட்டன் என்று”

“எவ்வளவு தரம் என்று சொல்லுறது? அலுத்தும் போச்சுது”

அம்மா தேடி நல்லாத்தான் களைத்துப் போனார்.

நான் போய்ச் சாப்பிட்டேன். அம்மாவிடம் “என்னத்துக்கு கூப்பிட்டனீங்கள்? கதைச்சுக் கொண்டு நிக்கேக்கை”

“நான் எல்லா இடமும் தேடிட்டன். ஓரிடமும் காணலை. மேல் தொட்டிலை ஒருக்கா ஏறிப்பார். அங்கைதான் இருக்குமெண்டு நினைக்கிறன்”

ஏணியைக் கொண்டுவந்து வைத்து ஏறினேன். மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. நிறைய நனைந்தேன்.

ஏறிப் பார்த்தபோது தொட்டிக்குள் இருந்த தண்ணிக்குள் கோழி மிதந்த படி இருந்தது. ஒருபக்கக் கண் செருகிய படியும் மறுபக்கக் கண் முடியபடியும் இருந்தது. அம்மாவிடம் சொன்னன் “கோழி செத்துப்போய்க் கிடக்கு.”

“நீ சும்மா சொல்லுறய்”

கோழியை எடுத்துக் காட்டினேன். அம்மாவிடம் முகம் கறுத்தது.

கோழியைக் கொண்டு வந்து முற்றத்தில் போட்டேன். எங்கேயோ மேய்ந்துகொண்டிருந்த குஞ்சுகள் தாய்க்கோழியை மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. சத்தமும் போட்டன. இதுவெல்லாம் ஆர் ஆருக்குப் புரியுமோ?

எங்கேயோ இருந்து சேவல் ஓடிவந்தது. குஞ்சுகளை விலக்கி விட்டு, அக்கோழியை மோந்து பார்த்தது. பிறகு ஆறுதலாக நடந்து போய் தென்னை மரத்தின் கீழ் நின்றது.

அப்பா தோடை மரத்தின் கீழ் கிடங்கு வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

பெரியவனும், சின்னவனும் கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர். “இது உங்கன்ரை கோழி” என்றான் பெரியவன்.

உடனே சின்னவன், “இல்லை இது என்ரை கோழி இல்லை. இது உங்கன்ரை தான். என்ரை கோழி அங்கை நிக்ந்து” என்று ஒரு பக்கம் காட்டினான்.

அப்பொழுதும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.

SMACS Tailoring

12, Bazaar Lane, JAFFNA.

FOR
SHIRTINGS
SUITINGS

ஸ் ம க்ஸ் ரெயிலறிங்

12, பசார் லேன், யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் பெண்கள் அமைப்பு

-- உதயதேவி

இன்று, பல்வேறு நாடுகளிலும் பெண்கள் பிரச்சனைகள் பற்றிய ஆய்வும் அக்கறையும் அதிகரித்து வருவது பலருக்கும் தெரிந்த விஷயமாகும். பெண்களுக்கெனத் தனிப் பிரச்சனைகள் உண்டென்பதும், அவை சமூகப் பிரச்சனைகளுடன் பிணைந்திருப்பினும் தனியாக நோக்கப்பட வேண்டிய தன்மை கொண்டவை என்பதிலும் ஐயமில்லை. மனித சமூகம் எதிர்நோக்கும் எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் பெண்ணும் உட்படுகிறாள். ஆனால் மேலதிகமாக இன்றைய சமூகத்தில், ஆணைதிக்கம் என்ற ஒரு அம்சத்துக்கும் பெண் உட்படவேண்டியுள்ளது. வெளி வாழ்க்கையிலிருந்து வீட்டு வாழ்க்கைவரை சமூகத்தின் சுரண்டலுக்கும் ஆணின் சுரண்டலுக்கும் பெண் உட்படுகிறாள். இதுமட்டுமல்லாமல் பல்வேறு அறிவுத் துறைகளையும், பண்பாட்டம்சங்களையும் ஆணைதிக்கம் பாதித்துள்ளது. ஆய்வு முடிவுகளையும், பண்பாட்டுக் கூறுகளின் இயல்புகளையும் தன்மைகளையும் இவ்வாதிக்கம் பாதித்துள்ளது.

உதாரணமாக எமது கலாச்சாரத்தில் பெண்ணைச் சமூகம் நோக்கும் முறைமை, பெண்ணுக்கு அமையவேண்டிய குணநலன்கள், அவள் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறைமைகள் யாவும் பிரத்தியேகமானவையாகவும், பெண்ணை ஆணுக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்யும் தன்மைகொண்டவையாகவும் உள்ளன. ஆண்களுக்கு முன்னால் பெண்கள் அடக்கமாகவும் அமைதியாகவும் நடக்கவேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பெண் வீட்டிலிருந்து குழந்தைகளையும், கணவரையும் பேணுதலே தமிழர் கலாச்சாரம் எனப்படுகிறது. இவை ஆணுடைய ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட வளாகப் பெண்ணை நோக்கும் முறைமையின் வெளிப்பாடாகும்.

இவைபோலவே பல்வேறு ஆய்வுத்துறைகளையும் ஆணைதிக்கக் கருத்துக்கள் பாதித்துள்ளன. குறிப்பாக இன்று ஆண்பெண்ணிடையே காணப்படும் வேலைப் பாகுபாடு அநாதியானது; இயற்கையானது என்ற கருத்தை மானுட வியலிலும் சமூகவியலிலும் பலர் கூறிவந்துள்ளனர். இதுமட்டுமன்றி மனிதகுல வரலாறே ஆண்குலத்தின் வரலாறுக நோக்கப்பட்டுள்ளது. மனிதகுல வளர்ச்சிக் கட்டங்களில் பெண்ணுக்கிருந்த பங்கினைச் சுட்டிய ஆய்வாளர்கள் அறிவுலகத்தில் பெருத்த எதிர்ப்பினைச் சம்பாதித்துள்ளனர்.

பொருளியல், சமூகவியல் போன்ற துறைகளில் நடக்கும் ஆய்வுகளும் பெரும்பாலும் ஆண்களையே கருத்திற்கொண்டு அமைகின்றன. குடும்பத்தின் வருமானம் போன்றவற்றைக் கணக்கிடும்போது ஆணினது

வருமானமே எடுக்கப்படுகிறது. மாதிரிக் கேள்விக்கொத்துகளிற்கூட ஆணை நோக்கிய கேள்விகளே இடம்பெறுகின்றன. பெண் புறக்கணிக்கப்படுகிறாள். ஆனால் எமது கிராம சமூகங்களில் இன்றும் பெண்களுக்கெனப் பிரத்தியேகமான பொருளாதார நடவடிக்கைகள் உள்ளன. கோழிமுட்டை விற்பத்திலிருந்து சீட்டுக்கட்டுவதுவரை பல்வேறு முயற்சிகள் இவற்றில் அடங்கும்.

அறிவுலகில் காணப்படும் இத்தகைய குறைபாடுகளால், ஆய்வுத்துறைகளில் பெண் என்ற தளத்திலிருந்தும் அணுகு முறைகள் பிரயோகிக்கப்படவேண்டும் என்ற எண்ணம் பலப்பட்டுவருகிறது. இவ்விடத்தில் Evelyn Reed என்ற பிரபல பெண் ஆய்வாளரின் கூற்றொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. பெண்களின் பரிணாமம் - Women's Evolution என்ற தனது நூலின் முகவுரையில் “மனித குலத்தின் சரிபாதியான பெண்களின் மறைந்துள்ள வரலாற்றை வெளிக்கொணர்வதெனில் மானுடவியல் என்ற ஆய்வுத்துறையை மறு மதிப்பீடு செய்யவேண்டும்” என்று எழுதினார் அவர். ஆணைதிக்கக் கருத்துகளால் மானுடவியற் கோட்பாடுகள் சில நிர்ணயிக்கப்பட்டதாலேயே அவர் அவ்வாறு குறிப்பிட்டார். (இத்தகைய ஒரு நோக்கின் அடிப்படையிலேயே பெண்களின் மானுடவியலை நோக்கி - Toward our Anthropology of Women என்ற ஒரு நூல் 1975இல் வெளிவந்துள்ளது. பெண் மானுட வியலாளர்கள் சிலரால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக அமைந்திருக்கும் இந்நூல், இதுவரை மானுடவியலில் நிறுவப்பட்ட பல கோட்பாடுகளை மறு மதிப்பீடு செய்வதையும் நிராகரிப்பதையும் காணலாம்.)

யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் ஆய்வு வட்டம் என்ற பெயரில் பெண்கள் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு அமைப்பினை யாழ்ப்பாணம் / திருநெல்வேலியில் சென்ற ஆண்டு ஏற்படுத்தியுள்ளனர். பெண்கள் தொடர்பான பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் பெண்கள் என்ற தளத்திலிருந்து அணுகுவதும் ஆராய்வதும் இவ்வமைப்பின் முக்கிய நோக்கமாக அமையும். முழுமையான மனித சமூக விடுதலையின்போதே பெண் விடுதலையும் பூரண சாத்தியமாகும் என்ற தெளிவு இந்த ஆய்வு வட்டத்தினருக்குண்டு. ஆனால் மனித விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் பெண்கள் பங்குகொள்வதற்கு அவர்களைக் கட்டியுள்ள சில தடைகள் அறுபடவேண்டும். அவர்களிடையே விழிப்புணர்வு ஏற்படவேண்டும் என ஆய்வு வட்டத்தினர் கருதுகின்றனர். இவ்விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் செயற்பாட்டின் ஒரு அம்சமாகவே தமது பணி அமையவேண்டும் என்றும் அவாவுகின்றனர்.

இலங்கைப் பெண்களின் பொதுவான பிரச்சனைகளுடன் சேர்த்து தமிழ்ப்பெண்களுக்கெனப் பிரத்தியேகமான பிரச்சனைகள் உள்ளன. பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் பிரச்சனைகள் வேறுபடுதல் இயல்பே.

பெண்ணின் குரல் போன்ற அமைப்புகள் இனமொழி பேதம் பாராட்டாது இலங்கைப் பெண்கள் பற்றி அக்கறை கொண்டுள்ளனதான். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் ஒரு அமைப்பே யாழ்ப்பாணப் பெண்களுக்கான பிரச்சனைகளைச் சிறப்பான அக்கறையும் ஆர்வமும் காட்ட முடியும். தென்னிலங்கையில் சுதந்திர வர்த்தகவலயத்தில் தொழில் செய்யும் பெண்ணுக்கும் வடக்கில் தோட்டக்கூலியாக அல்லது நெசவுத் தொழிலாளியாக வேலைசெய்யும் பெண்ணுக்கும் தொழில்சார்ந்த பிரச்சனைகளில் வேறுபாடு உண்டு. எனவேதான் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அமைப்பு தமிழ்ப்பெண்களுடன் அதிக தொடர்புடையதாக இருக்கும் எனக் கருதப்படுகிறது.

இவ்வருடம், இவ்வமைப்பு இருமுக்கியமான ஆய்வுத்திட்டங்களை மேற்கொள்ள இருக்கிறது. ஒன்று; மதமும் பெண்களும் என்ற பொதுத்தலைப்பில் அமையும். இந்து, இஸ்லாம், கிறிஸ்தவ சமயங்களின் நூல்கள், சட்டதிட்டங்கள், நாளாந்தச் சமயநடைமுறைகள் ஆகியவற்றில் பெண்கள் பெறும் இடம் தனித்தனி ஆய்வுகளாக நிகழ்த்தப் பெறும். பண்டைக்காலத்திலிருந்து இன்று வரை சமூகவளர்ச்சியில் பெண்கள்நிலை அடைந்த மாற்றங்கள் சமயத்தில் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றன என்பதை இவ்வாய்வு மனங்கொண்டிருக்கும். இவ்வகையில் இது வரலாற்றுரீதியானதாகவும் அமையும். இறுதியில் இவ்வாய்வு தொடர் கருத்தரங்காக வடிவம் பெறும்.

அடுத்த ஆய்வு; யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டின் தனியார்துறையைச் சார்ந்த சிறுகைத்தொழில்களில் தொழில்புரியும் பெண்களின்நிலைபற்றியதாக அமையும். யாழ்ப்பாணத்தில் தொழில்புரியும் அடிமட்டப் பெண்களின் பிரச்சனைகளை இவ்வாய்வு சிறப்பாக அணுகும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

மேற்கூறிய ஆய்வுநோக்குள்ள சுதந்திர அமைப்பு யாழ்ப்பாணத்தில் இப்பெண்கள் ஆய்வுவட்டமே என எண்ணுகிறேன். சென்ற பெப்ரவரி மாதம் இவ்வமைப்பு ஒரு கண்டனக் கண்காட்சியை திருநெல்வேலியிலுள்ள ஈவலின் ரட்ணம் பல்லினப்பண்பாட்டு நிறுவனத்தில் நடாத்தியது. பெண்களின் படிமத்தை மோசமாகச் சித்திரிக்கும் விளம்பரங்களைக் கண்டிப்பதாகவும் இதுதொடர்பான உணர்வை மக்கள் மத்தியில் தூண்டுதலாகவும் இது அமைந்தது.

இத்தகைய அமைப்புகளை ஆதரவளித்து ஊக்குவிக்க வேண்டியது எமது சமூகத்தின் விடுதலையில் அக்கறையுள்ள யாவரினதும் பொறுப்பாகும்.

இந்தியாவில்,

பெண் உழவர்களை அமைப்பாக்குவது தொடர்பான அருபவங்கள்

யுகாராஷ்டிரா மாநிலத்தின், துலியா மாவட்டத்திலுள்ள ஷகாதா, தலோடா எனும் இரு தாலுகாக்களும் மிகவும் வளமும் செழிப்பும் வாய்ந்தவை. இவற்றின் நிலத்தின் 75% மானது சனத்தொகையில் 15% மாக மட்டுமே உள்ள வெளி ஆட்களிடம் உள்ளது. ஆதிக்குடிகளான பெரும்பாலான மக்களுக்கு 25% மான எஞ்சிய நிலப்பகுதியே உள்ளது. அவர்களிலும் 40% மாளேர்களுக்கு நிலங்கள் கிடையா. எனவே இவர்கள், ஆண்களும் பெண்களும் விவசாயக் கூலி உழைப்பாளிகளாக உள்ளனர். பெண்கள் வயல்களில் கூலிக்கு வேலை செய்வதோடு, வீட்டிலும் வேலைசெய்ய வேண்டிய நிலையில் உள்ளனர்.

ஷகாதா, தலோடா இரு தாலுகாக்களிலும் 'ஷரமிக் சங்கதனா' எனும் அமைப்பு ஆதிக்குடிகளின் இழக்கப்பட்ட நிலங்கள் தொடர்பான பிரச்சனையைக் கையாண்டது. ஒரு ஒழுங்கான கிளர்ச்சி உருவானது. ஆரம்பத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு குறைவெனினும் பின்னர், பெண் உழைப்பாளர்களைத் துன்புறுத்தலுக்கு எதிராகவும் கிளர்ச்சி உருவாயிற்று. பணக்கார உழவர்களாலும், குண்டர்களாலும், பொலிசாராலும் ஆதிக்குடிப் பெண்கள் துன்புறுத்தப்படுவதையும், கற்பழிக்கப்படுவதையும் எதிர்த்துப் பிரசாரங்கள் தீவிரமாக்கப்பட்டன. அங்குமிங்குமாகப் பெண்கள் கிளர்ந்தெழுந்தார்கள். எனினும் ஒழுங்காக்கப்பட்ட ஒரு பெண்கள் அமைப்பு உருவாக வில்லை.

1972இல் கூலிஉழைப்பாளிகள் உயர்ந்த கூலிக்குரிய போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர். பெண்களுக்கு ஒரு முழுநாள் வேலைக்கும் 3 ரூபாயே வழங்கப்பட்டது. பரிவர்த்தா போன்ற இடங்களில் பெண்களும் போராட்டத்தில் இழுக்கப்பட்டனர். மொட் கிராமத்திலும் அவர்கள் பங்குபற்றினர். இந்த அனுபவத்தில், "நாங்கள் சுலோகங்களை எழுப்ப முடியும் என்று நம்பவே இல்லை. எங்களுக்குரிய இடம் வீட்டில்தான் என்று எங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டிருந்தது" என்று பின்னர் அவர்கள் கூறினார்கள். பரிவர்த்தாவில் பெண்கள் முன்னணியிலே நின்றார்கள். பேச்சு வார்த்தைகளின் போது பெண்களுக்குரிய கூலியைப் பற்றியும் தாங்களே தீர்மானிப்பதாக ஆண்கள், கூறியபோது பெண்கள் அதனை மறுத்தார்கள். 'எங்களுக்குரிய கூலியை நாங்களே நிர்ணயிப்போம்' என அவர்கள் கூறினார்கள்.

1973இன் வரட்சியின் போது, பெண்கள் மும்முரமாகவும் ஆர்வத் துடனும் போராட்டத்திலீடுபட்டனர். அந்தக் காலகட்டத்தில் பெண்கள் முகாம் ஒன்று ஷரமிக் சங்கதனுவால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. ஆண்களின் எதிர்ப்பு, அவர்களுடனான கலந்துரையாடல்களால் பின் தள்ளப்பட்டது. இந்த முகாம்களில் பெண்கள் தங்களுடைய தனி அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். உண்மையான பிரச்சனைகளைப் பற்றி விவாதித்தார்கள். பணக்கார உழவர்களும், ஏனையவர்களும் எவ்வாறு தங்களைப் 'பாலியல் உபகரணங்களாகப்' பயன்படுத்தினர் எனச் சொன்னார்கள். தனித்தனியாகவும், கூட்டாகவும் இவற்றுக் கெதிராகப் போராடுவதாகத் தீர்மானித்தார்கள். பிறகு அவர்கள், குடிகாரக் கணவர்கள் பற்றியும், மனைவிமார்களை உதைக்கிற கணவர்களைப்பற்றியும் விவாதித்தார்கள். இது தனிப்பட்ட விஷயமாகத் தோன்றினாலும் - கூட்டாகவே போரிட வேண்டுமென அவர்கள் முடிவு செய்தனர். இதற்கு முந்திய போராட்ட அனுபவங்களினால் தங்கள் பலத்தைப்பற்றிய அனுபவம் அவர்களுக்கு இருந்தது. குடிகாரக் கணவர்களிடம் அடிபடுவதையும், துன்புறுத்தல்களைச் சகிப்பதையும் சமரசம் செய்துகொள்ள அவர்கள் தயாராக இல்லை. கரன்ஹீதா என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் முகாமின் ஏனைய பெண்களை இதற் கெதிராகப் போரிட உதவுமாறு, அழைத்தனர். பெண்கள் முகாம் முழுவதும் கரன் ஹீதாவுக்குப் போயிற்று. அவர்கள் எல்லாச் சாராயக் கடைகளையும் உடைத்தார்கள். மனைவிமார்களை அடிக்கிற கணவன்மாரை எச்சரித்தார்கள். இவ்வாறு எல்லா வகையான ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராகவும் அவர்களது போராட்டம் வடிவம் பெற்றது. கிராமம் கிராமமாகப் பெண்கள் திரள் இவ்வாறு முன்னேறிற்று. அத்துடன் மற்றைய பெண்களை இணையுமாறும் அவர்கள் பிரசாரம் செய்தனர்.

மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தின் கிராமியப் பகுதிகளின் இத்தகைய பெண்கள் எழுச்சியும், பம்பாயின் தேசப் புறங்களிலான பெண்களின் எழுச்சியும் வளர்ச்சிமுறையில் ஒரேமாதிரியானதே, வேலைத்தரம் அல்லது வாழ்கைத்தரம் தொடர்பான வர்க்கப் போராட்டங்களின்போது பெரும் பான்மையான பெண்களின் பங்குபற்றுதல் குறைவாகவே இருந்தது. மிகவும் உன்னிப்பாகப் பங்கு பெறும் சிறுதொகைப் பெண்களுக்குப் புதிய பிரச்சனைகள் எழுந்தன. போராட்டத்தின் போது புதிதாக அவர்கள் உணர்ந்த வலிமைக்கும், அவர்களுடைய நிலைமைக்கும், சமூகத்திலும், வீட்டிலும் அவர்களுக்கிருந்த இரண்டாம்படி நிலைமைக்குமிடையே யான முரண்பாட்டின் விளைவே இந்தப் பிரச்சனைகள். இதனால் மேலும் அந்த பெண்களைத் தங்களோடு இணைத்துக் கொள்வது தவிர்க்க இயலாததாகவே இருந்தது.

இத்தகைய போராட்டங்களின்பின் ஆண்-பெண் உறவுகள் எவ்வாறு இருந்தன? அவை மாற்றம் பெற்றனவா? ஆரம்பத்தில் பொதுவான போராட்டங்களின் போது பெண்கள் ஒரு அங்கமாகவே கருதப்பட்டார்கள்; ஆண்களே பிரதானமாகக் கவனம் பெற்றார்கள். எனினும் பெண்களுடைய துணையான நிலை தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட போராட்டங்கள் ஆண்கள் மத்தியிலும், பெண்கள் மத்தியிலும் கூட இதுவரை காலம் இருந்துவந்த சில மேலாதிக்கக் கருத்துக்களைத் தூக்கி வீசின. சமையலையும், பிள்ளை தாங்குவதையும் தவிர வேறு முக்கியத்துவம் பெண்களுக்குக் கிடையாது என்ற கருத்துப் பின் தள்ளப்பட்டதால் புதிய ஒரு உயர் தரமான உறவு நிலை ஆண்கள் - பெண்களுக்கு இடையே உருவாகியது என்று கூறலாம்.

(சுஜாதா கொதோலீகர் காண்ஹெரெ, 1515, வசந்தம் 1979 இதழில் எழுதியதின் சுருக்கிய தமிழாக்கம். தமிழில்: யமுனா.)

மாணவர் அறநெறி

1. நான் தேர்வுகளில் தவறான முறையில் தேற முற்படமாட்டேன்.
2. நான் போதை தரும் பொருட்களைப் பயன்படுத்த மாட்டேன். புகை பிடிக்கமாட்டேன்.
3. நான் அனுமதியின்றிப் பிறர் பொருளை எடுக்க மாட்டேன்.
4. நான் என் சொல், செயல்களில் நேர்மையையும் உண்மையையும் விடாது கடைப்பிடித்து வருவேன்.
5. நான் தாய் தந்தையரிடமும் பெரியோர்களிடமும் ஆசிரியர்களிடமும் பணிவுடன் நடந்து கொள்வேன்.

மாணவர்கள் அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்து பயன்பெற வேண்டுகிறோம். மில்க்வைந் நீலசோப், பார் சோப், சலவைப் பவுடர் மேலுறைகளை அனுப்பி அப்பியாசக் கொப்பி, பொலிதீன் பாக், துவாய், அறிவு நூல்கள் முதலியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

மில்க்வைந் சவர்க்காரத் தொழிலகம்

த. பெ. இல. 77, யாழ்ப்பாணம். போன் : 7233

சஞ்சயன்

பக்கங்கள்

இப்படித்தான் ஆரம்பமாயிற்று. “புதுசு” தொடங்கி இரண்டு வருடம் ஆயிற்று? ஆயிற்று. அப்போதுதான் சஞ்சயன் தனது பக்கங்களை நிரப்பத் தொடங்கினான். அப்போதெல்லாம் அதனால் பாதிக்கப்பட்டோரில் சிலர் “புலம்புவது” கேட்டது காதில். படிக்க நேர்ந்தது எழுத்தில். இவைபற்றியெல்லாம் ஒரு சமயம் எழுத நினைத்தேன். இப்போது எழுத முடிகிறது, சந்தோஷம்.

முதலிதழில் “அவள் அப்படித்தான் என்றொரு படம்.....” என ஆரம்பித்த சஞ்சயன் பக்கங்கள் பின்னர் டொமினிக் ஜீவா என்கிற மல்லிகை ஆசிரியர் பக்கம் திரும்பிற்று. சஞ்சயன் பக்கங்களுடன் பரிச்சயம் கொண்டவர்கள் அதனை ஞாபகம் கொள்வார்கள் என நம்புகிறேன். அ. யேசுராசாவின் தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும் என்கிற புத்தகம் பற்றிய டொமினிக் ஜீவாவின் “தகிடுதத்தங்களே” அவை. பின்னர் வந்த மல்லிகை இதழ்களில் இவைகளுக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் டொமினிக் ஜீவா, “அப்புத்தகத்துக்கு சாகித்திய மண்டல பரிசு கொடுக்கப்பட்ட போது அக்குழுவில் நான் இருந்த போதும் இப்புத்தகத்தை நான் நிராகரித்தேன்” எனக் கருத்துப்பட மழுப்பல் தனமான பதிலைக் கொடுத்துள்ளார். டொமினிக் ஜீவா, இப்புத்தகத்துக்குப் பரிசு கொடுத்த போதே எனக்கும் இப்பரிசுக்கும் சம்பந்தமில்லை என மல்லிகை இதழில் கூறியிருக்கலாமே? ஏன் முடியாமல் போயிற்று? அதுதான் போகட்டும் — ஜனவரி 76 மல்லிகை இதழில் ஏ. ஜே. கனகரத்தினு அக்கதைத் தொகுதியை விமர்சித்திருந்தும் மல்லிகையில் விமர்சனத்திற்குத் தகுதியில்லை என்று நிராகரிக்கப்பட்டது என்று நீங்கள் சொல்லுவது எந்தவகையில் சேர்த்தி? இவைபற்றியெல்லாம் உங்கள் பதில் என்ன?

சஞ்சயன் கே. எஸ். சிவகுமாரனின் எழுத்துக்களைப் பற்றி எழுதியது இரண்டாம் புதுசுவில். கொஞ்சம் நீளமாகவே போயிற்று கட்டுரை என்ற போதிலும் positive response அதிகம். உடனடியாகவே கே. எஸ். சிவகுமாரனும் வீரகேசரி 23-11-80 இதழில் நேரடி

சஞ்சயனின் இரண்டாவது பக்கம்

யாக இல்லாது ‘X’ என்ற ஒருவர் இருந்தாராம்..... என்ற மாதிரி தன்னுடைய பதிலை எழுதியிருந்தார். பிறகுபிறகும் இடையிடை பத்திரிகைகளில் எழுதுகிறபோது சஞ்சயனை மனதில்வைத்து சில ‘பத்தி’கள் எழுதியிருந்தார். கூடவே ஒரு நெடுந்த பதிலையும் இங்கு அனுப்பியிருந்தார். சுருக்கித் தர இயலுமா என்று கேட்டு எழுதிய கடிதம் அவர் தமிழாய்வு மாநாட்டுக்குப் போயிருந்ததால் அவர் கையில் பிந்தியே கிடைக்க நேர்ந்தது. உண்மையில் சுருக்கித்தரும்படி அவரைக் கேட்பது நியாயமில்லாத போதும் வேறு வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அவர் மறுமொழி எழுதியிருந்தமை இப்படிக்கேட்பதும் பரவாயில்லை என்று தோன்றவைத்தது. இறுதியாக கட்டுரையை நாம் அனுப்பி அவர் சுருக்கிய வடிவம் கையில் கிடைத்தபோது புதுசு இதழ்கள் முடிகிற நேரமும் ஆயிற்று. இடமும் அமையவில்லை. இப்படி முடிந்தது அது.

அப்புறம் மூன்றாம் இதழின் சஞ்சயன் பக்கங்கள் பிச்சைவேண்டாம், சங்காரம் நாடகங்கள் பற்றிய கருத்துக்களையும், அருள் சுப்பிரமணியத்தின் பரிசு தொடர்பாக டொமினிக் ஜீவாவின் “குதிப்புகள்” பற்றியும், 5 ஆவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றியும் நிரப்பப்பட்டிருந்தது. இதில் மௌனகுருவின் சங்காரம் பற்றிய சஞ்சயன் கருத்துக்கள் சஞ்சயன் பற்றிய வேறு விதமான கருத்துக்களைக் கொணர்ந்தது. அதுவும் சில கதைப்பின் ஊடாகவே, ஆனால் திரு. மௌனகுரு நினைப்பது போல சஞ்சயன் கிண்டலுக்கு அதனைக் குறிப்பிடவில்லை. “வர்க்க அரக்கனை பின் தள்ளிவிட்டமையை எமது முற்போக்கு இலக்கிய விமர்சகப் பெருந்தகைகள் எவ்வாறு சுமமா விட்டனர்?” என்பதற்கு மௌனகுருவிடம் பதிலில்லை. பதில் சொல்ல வேண்டிய ஆளும் மௌனகுரு அல்ல. அதற்கு முற்போக்கு விமர்சகப் பெருந்தகைகளிடம் தான் பதில் உண்டு. ஆனால் அவர்கள் அப்போதெல்லாம் மௌனம் கொள்வார்கள். அடுத்து மௌனகுருவைப் பாதித்தது இவ் வசனங்கள்தான். “இறுதியாக மௌன குருவிற்கு ஒரு “ஐடியா” சொல்லத் தோன்றுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் உழைப்பாளிகள் சிற்றூழியர்கள் இன்ன பிற பாட்டாளிகளுக்காக “சங்காரத்தை” ஒரு தரம் இலவசமாக மேடையேற்றிப்பாருங்களேன்.” இதனைக் கிண்டலாக சஞ்சயன் எழுதியிருந்தான் என மௌனகுரு கருதிக்கொண்டால் சஞ்சயன் என்ன செய்ய முடியும்? இதில் சஞ்சயனுக்கு கிண்டல் கிஞ்சிற்றும் கிடையாது. இனி அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. இது பற்றியெல்லாம் மௌனகுருவிற்குப் புரியும் என நினைக்கிறேன். அவ்வளவும் போதும்.

சஞ்சயனின் முன்ருவது பக்கம்

சென்ற இதழின் சஞ்சயன் பக்கங்கள் அவைக்காற்றுக் கலைக் கழகத்தை அதிகமாகப் பாதித்திருப்பது “அங்கொன்றும் இங்கொன்று மாய்” எனக் கதைத்த கதைத்துண்டங்களில் கேள்விப்பட நேர்ந்தது. இதற்குப் பதில் வரும்; அதைப்பற்றி சஞ்சயன் எழுதலாம் என்றிருந்த போது ஒன்றையும் காணவில்லை. இதைப்பற்றிக் கூடுதலாக என்ன எழுதுவது? சஞ்சயன், சஞ்சயன் பக்கங்களின் கருத்துக்களில் தீர்க்கமாய், திடமாய் இருக்கின்றான். “யுகதர்மம்”, “ஒரு பாலை வீடு”, “கண்ணாடி வார்ப்புகள்” போன்ற மகத்தான நாடகங்களைத் தந்த கழகத்திற்கும் “அரையும் குறையும்” நாடகத்தன்று கிடைத்த Souvenir தந்த கழகத்திற்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாட்டைச் சுட்டிக்காட்ட முயன்றான் சஞ்சயன். இது கழகத்திற்குப் பிடிபடாமல் போயிற்று. என்ன செய்யலாம்? இன்னுமொன்றையும் சஞ்சயன் சொல்லிவைக்க ஆசைப்படுகிறான். யாருக்காகவும், யாரையும் “குஷி” ப்படுத்த சஞ்சயன் பேனைக்குள் மையை நிரப்பிக்கொள்வதில்லை. அதைமட்டும் அவைக்காற்றுக் கலைக் கழகத்தினர் புரிந்து கொண்டால் போதும்.

இவ்வாறாக சஞ்சயன் தனது கருத்துக்களைச் சொன்ன பிறகும் இன்னுமொன்றையும் சொல்ல விருப்பமுண்டு. சஞ்சயன் பக்கங்களால் ‘பாதிக்கப்பட்டோரும்’ இனிமேல் ‘பாதிக்கப்படுவோரும்’, தயவு செய்து முஷ்டிகளில் பலத்தைச் சேமிக்காதீர்கள். (இது வெ. சா. வின் வசனம்).

‘இவர்கள்’

நிறுவியவர் நினைவுநாள் சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறு ஆண்டுகளில் முதற் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளின் ஒரு தொகுதி.

- க. ஆதவன்
- உ. சேரன்
- சொ. செந்தில்மோகன்
- தி. விஜயேந்திரன்
- அ. ரவி
- பா. பாலசூரியன்
- ஆகியோர் எழுதியது.

அறிமுகம் — எம். ஏ. நுஃமான்

விலை ரூபா 5-00

வெளியீடு: படைப்பிலக்கிய மன்றம்
மகாஜனக் கல்லூரி
தெல்லிப்பழை.

வெள்ளிப் பூக்கள்

சண்முகம் சிவலிங்கம்

என்றே முனைத்த வெள்ளிப் பூக்களும்
என்றே கனன்ற நெருப்புத் துளிகளும்
இன்று மீண்டும் எட்டிப் பார்ப்பன.

நினைவும்
நிகழ்வும்
தெர்டர்ந்து நீண்டு
மணலில் உதிரும் பாதச் சுவடென
நெருண்டு
நெருண்டு
நெருளும் வாழ்வில்

புதிய சுவடுகள் மேலும் புதைந்தன
புதைந்த சுவடுகள் தொடர்ந்து நெரிந்தன.
புதிய சுவடுகள் பதியப் பதியப்
புதைந்த சுவடுகள் மறைந்து போகுமோ?

காலையில் உடுத்து வெளியே செல்வதும்
வேலைகள் முடிந்து மதியம் திரும்பலும்
மாலையில் நண்பர் வரவுக்காக
ஓடிச் சென்று,
உறங்கும் இருளில் வீடு திரும்பலும்
என்று வெறிதே
நாட்கள் கழிய,
நாட்கள் தோறும்
வாழ்க்கை என்றே வார்த்துத் தந்த
வெல்லக் கரைசலில்
பளிங்கு விளைந்துள்ள அருமையை
உணரத் தவறினேன்.

வாழ்க்கை தந்த ரோஜாச் செடியில் -
நாட்கள் தோறும்
நறுமலர் கோடி
பூத்து நிற்கும் பொலிவை உணர்ந்திலேன்.

தினமும் என்றன் வரவுக்காக
தினமும்,
எங்கள் தெருக்கதவடியின்
புளியை நிழலில்,
கோயிற் புறத்து வழியை நோக்கி,
என் மகளைத் தூக்கி
ஒருத்தி நிற்பதன் உணர்வைச் சுகித்திலேன்,
நிற்கும் ஒருத்தியின் நினைவைச் சுகித்திலேன்.
வெயிலோ புழுங்கும்,
வேலித் தழைகளின்,
குச்சு நிழல்கள், கோட்டுப் பின்னலாய்
நித்திரை செய்யும் அந் நீண்ட தெருவிலே
நீண்ட தெருவிலே நித்திரை செய்யும்
குச்சு நிழல்களின் கோட்டுப் பின்னல்
என்,
சைக்கிள் ஒலியில் தடதடத் தெழுவதோ?
மார்பிலும் தோளிலும்
அந்தவரி நிழல்கள்
சலனப் படமோட, சைக்கிளில் விரைந்து
வந்து,
திரும்பி
வளைவில் நிமிர்ந்ததும்
எங்கள் வீடுதான் எதிரில் தெரியும்.
எங்கள் வீட்டின் எதிரில் உள்ள
கோயில் வெளியும் குறுக்கே தெரியும்.
குறுக்கே தெரியும் கோயில் வெளியில்
மறுகரை ஓரம்,
புளியை மரத்து
நிழலிலே அவள் நிற்பதும் தெரியும்.
குழந்தைக்கு
என்னைக் குறித்துக் காட்டுவாள்,
குழந்தை சிரிப்பான்,
கீழே குனிந்தே
எதையோ பொறுக்கி இருந்த மூத்தவன்
நிமிர்ந்து பார்த்து
அந் நெடும் வெயில் ஊடு
ஓடி வருவான்.
உதிர்ந்த புளியம் பூக்கள்
அவன் கைப்போதுள் இருந்து

கோர்த்த சரம்போல் மணலில் கொட்டும்.
“என்னை மலர் சொரிந்து,
இனிய மைந்தனே,
அன்னை மகிழ அழைக்கின்றாயோ?”
என்ற நினைவு என்னுள் குதிரும்.
அந்த நினைவும்
அந்த வரவும்
அந்த வரவை அவள் எதிர்பார்த்து
நின்ற பொழுதும்,
நிழலும் வெயிலும்
வாழ்க்கை என்றோ வார்த்துத் தந்த
வெல்லக் கரைசலில் விளைந்த பளிங்குகள்
வாழ்க்கை தந்த ரோஜாச் செடியில்
நாட்கள் தோறும் பூத்த நறுமலர்
அந்தப் பளிங்கும், அந்த மலரும்
என்றும் பூத்தே இருப்பன வாயினும்
இன்றோ திடீரென
ஏன் உணர்கின்றேன்?
நினைவும்
நிகழ்வும்
தொடர்ந்து நீண்டு
மணலில் உதிரும் பாதச் சுவடென
நெருண்டு
நெருண்டு
நெருளும் வாழ்வில்
புதிய சுவடுகள் பதியப் பதியப்
புதைந்த சுவடுகள் மறைந்து போகுமா?
அப்படி நினைவேன், அருமைத் துணையே
என்றும் தெரியும் வெள்ளிப் பூக்களை
என்றும் கண்ணில் படுமே, அவைகளை
இன்றே புதிதாய் காண்பது போல
என்றோ,
ஒருநாள் இரவு
நம்
நெஞ்சம் கிளர்ந்து நினைவு தளிர்க்குமே!

பேராசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் நேர்மை

‘குரு’ I

நவம்பர் 81 மல்லிகை இதழிலே அதன் பேராசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் தூண்டிவிடக்கூடிய கேள்விகளுக்கான தொகுப்புப் பதில்கள் எழுதியுள்ளார். அதிலே கடந்த ஏழுமூன்று ஆண்டுகளாக கைலாசபதி பற்றிப் பரப்பப்பட்டு வந்த அவதூறு ஒன்றை மறுத்து உண்மையை நிலை நாட்ட முயன்றுள்ளார். கைலாசபதி சாதி காரணமாக ஜீவாவை வீட்டுக்குள் எடுப்பதில்லை யென்பதுதான் இந்த அவதூறு. அதுபற்றி ஜீவா பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

“தமிழகத்தில் இருந்து வந்த ஒரு பிரபல எழுத்தாளருக்குத் திரு. கைலாசபதி வீட்டில் நடந்த இராப்போசன விருந்திற்கு ஒரு சஞ்சிகை ஆசிரியர் சாதிகாரணமாக அழைக்கப்படவில்லை” என்ற குற்றச் சாட்டு.

திரு. அசோகமித்திரன் வந்திருந்த பொழுது எழுத்தாளர் டானியல் ஒரு நாள் இரவு விருந்து அவருக்குக் கொடுத்தார். அதற்குக் கைலாசபதி வந்திருந்தார். நானும் அந்த விருந்தில் கலந்து கொண்டேன். அடுத்தநாள் கைலாசபதி வீட்டிலும் இராப்போசனம் அசோகமித்திரனுக்கு அளிக்கப்பட்டது. என்னை, டானியலை, ரகுநாதனை அழைத்திருந்தார் அவர். இன்னும் பலர் அங்கு வந்து கலந்து கொண்டனர்.

ரொம்பவும் மலினமான குற்றச் சாட்டுகளையிட்டு நான் எப்பொழுதுமே அசட்டையாகவும் அலட்சியமாகவும் இருப்பது வழக்கம். இருந்தாலும் இதை இங்கு பகிரங்கப்படுத்த வேண்டிய தேவை கருதியே குறிப்பிடுகின்றேன்.

மல்லிகைப் பேராசிரியர் ஜீவா அவர்களின் வார்த்தைகள் இவை: ஜீவா அவர்களின் நேர்மையை நாம் மிக-மிக-மிகப் போற்ற வேண்டும் போல்தான் தோன்றுகின்றது. கைலாசபதி மீது சுமத்தப்பட்ட அபாண்டத்தை எவ்வளவு நெஞ்சறுதியோடும் நேர்மைத்திறத்தோடும் துடைத்தெறிய முன்வருகிறார் ஜீவா அவர்கள் என்று பாராட்டத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் நமது ஞாபக சக்தி அதைத் தடுக்கிறதே. மல்லிகைப் பேராசிரியர் ஜீவா அவர்கள் எவ்வளவு நேர்மையற்றவர் என்பதை நமது ஞாபகசக்தி நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது. என்ன செய்யலாம். நாம். பாவம் ஜீவா அவர்கள். அவர்களுக்கு ஞாபக மறதி அதிகம் போலும். அல்லது வாசகர்களுக்குத் தான் நல்ல ஞாபக மறதி என்று நினைக்கிறார் போலும். மீண்டும் பாவம் ஜீவா அவர்கள்.

கைலாசபதி மீது இத்தகைய வெட்கம் கெட்ட அவதூறைப் பரப்பியவரே ஜீவா அவர்கள்தான் என்பது பிரசித்தம். ஏதோ ஒரு விருந்துக்கு கைலாசபதி தன்னை அழைக்காத காரணத்தால் சாதி காரணமாகத்தான் தன்னை அழைக்கவில்லை என்று சொல்லித் திரிந்தவர் இவர்தான். இவர் பரப்பிய கதையைத்தான் பின்னர் கைலாசபதியின் இலக்கிய எதிரிகளான சாமிநாதன், தருமசிவராமு ஆகியோர்கள் கையேற்றுப் பரப்பினர். கட்டுரைகளில் எழுதினர்.

மல்லிகைப் பேராசிரியர் ஜீவா அவர்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா, ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 1975 ஜனவரி மாத மல்லிகையில் இராசபாளையம் கொ. ச. பலராமன் என்பவரின் கடிதம் ஒன்றைப் பிரசுரித்திருந்தீர்களே. அது ஞாபகம் இருக்கிறதா? கைலாசபதி பற்றிய குற்றச்சாட்டுக்கு விளக்கம் கேட்டு எழுதிய கடிதம் அது. சதங்கை தீபாவளிமலர் ஒன்றில் தருமோ அருப் சிவராம் எழுதிய கட்டுரைப் பகுதி ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு இதில் பலராமன் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார்.

“எனது நண்பர் திரு. டொமினிக் ஜீவாவும் அவரது ‘தோழர்’ திரு. க. கைலாசபதியும் கம்யூனிச சகபாடிளாயினும் க. கையின் வீட்டிலுள்ள ஜாதியவாயிற் படியை மீறி டொ. ஜீ. அனுமதிக்கப்படுவார் அல்ல என்பதை இலங்கை எழுத்தாளர் மத்தியில் அறியலாம் எனினும் இதுபற்றி நான் விபரிக்க விரும்பவில்லை என்று எழுதிவிட்டு, ‘நண்பர் டொமினிக் ஜீவா இக்குறிப்பினால் புண்படாதிருக்க வேண்டுகிறேன்’ என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இது சதங்கை 74 தீபாவளி மலரில் 54—58ம் பக்கங்களில் உள்ளன. இந்தச் சதங்கை தங்களுக்குக் கிடைத்து அதைப் படிக்க நேர்ந்தால் விரிவான ஒரு கட்டுரை மல்லிகையில் எழுதுங்கள்”

இந்தக் கடிதத்தைப் பிரசுரித்த ஜீவா அவர்கள் பலராமன் கேட்டுக் கொண்டபடி விரிவான கட்டுரை எழுதவிட்டாலும் அதை மறுத்து ஒரு சுருக்கமான குறிப்பைக் கூட எழுதவில்லை. இந்த அவதூறு தன்பத்திரிகை மூலமாகவும் பரவுவதை மல்லிகைப் பேராசிரியர் ஜீவா அவர்கள் மனப்பூர்வமாக விரும்பினார் என்பதே இதன் பொருள்.

பின்னர் இதே விஷயம் அலை 13ல் மீண்டும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட போது உண்மை அறிந்த ஒரு நண்பர் இதை மறுத்து நீங்கள் ஏன் மல்லிகையில் எழுதக் கூடாது என்று கேட்டபோது சீ இந்தச் சில்லறை விஷயத்தைப் பற்றியெல்லாம் நான் எழுதமாட்டேன் என்று பேராசிரியர் டொ. ஜீ. கூறினார். மெளனி, தர்மசிவராமுவுக்கு கோடியில் வைத்து உணவு பரிமாறியதான செய்தியைக் கேள்விப்பட்டே “இலக்கிய உலகமே நாறிப் போகிறது” என்று ஆத்திரப்பட்டு எழுதிய பேராசிரியர் டொ. ஜீக்கு (மல்லிகை - மே - 1973) தன்னைச் சம்பந்தப்படுத்தி கைலாசபதி மீது சுமத்தப்படும் பாரதாரமான அவதூறு சில்லறை விஷயமாக்கப்பட்டது ஆச்சரியம் தான். இந்தச் சில்லறை விஷயம் பற்றிய பலராம

னின் கடிதத்தை மல்லிகையில் பிரசுரித்துவிட்டு மெளனம் சாதித்ததும் பெரிய ஆச்சரியம் தான்.

மல்லிகைப் பேராசிரியர் டொ. ஜீவா அவர்கள் வாசகர்களை மடையர்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டார். இந்த விஷயம் பற்றி ஏழு ஆண்டுகளாக மெளனம் சாதித்துவிட்டு இப்போது மட்டும் ஏன் விளக்கம் எழுத வேண்டும்? ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன் பலராமனின் கடிதத்தைப் பிரசுரிக்கும் தேவை இருந்தது. ஆனால் அதற்கு விளக்கம் அளிக்கும் தேவை இருக்கவில்லை. இப்போதுதான் உண்மையைப் பகிரங்கப்படுத்த வேண்டிய தேவை இருக்கிறதாம். முன்பு கைலாசபதியோடு கோபம். அதனால் அவதூறு பரப்ப வேண்டி இருந்தது. இப்போது கைலாசபதியுடன் உறவு தேவைப்படுகிறது. அதனால் பழைய அவதூறை மறுக்க வேண்டிய தேவை வந்துவிட்டது. அப்படித்தான டொ.ஜீவா அவர்களே. இனிமேலாவது மேடைகளில் எனது இதய நேர்மையைச் சந்தேகிக்காதீர்கள் என்று கத்தாதீர்கள். அது எங்களுக்கு விசனமாகவும் வெட்கமாகவும் இருக்கும். உங்களுக்குத்தான் அவை இல்லையே.

இன்னுமொன்று

'குரு' II

பல வருடங்களின் முன் பண்டார நாயக்க சர்வதேச மண்டபத்தின் குளிர்ந்த அறைகளில் வைத்து தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மகாநாடு நடாத்தி சிறிமாவோ அம்மையாரிடம் வாங்கிக்கட்டிய பின் உறக்கத்தில் போன இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மீண்டும் பாரதி நூற்றாண்டைக் கண்டதும் விழித்துக் கொண்டது. ஒரு வருஷம் விழா வெடுக்கும் திட்டமொன்று தீட்டப் பலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரியில் ஒரு கூட்டத்தை வைத்தது. 'முற்போக்குக்கு ஒரு சம்பந்தமுமில்லாத அல்லது நேர் எதிரான முகங்களும் ('புள்ளிகள்') விசேட அழைப்பின் பேரில் அங்கு வந்து வீற்றிருந்தன.

புதுசு 20

நூற்றாண்டுக்கு விழாவெடுக்க "தேசிய" சபையொன்று அமைக்கப்பட்டது. ("தேசிய" சபை அமைக்க "லைசென்ஸ்" கொடுத்தது யாரோ?) சங்கத்தின் 'நிரந்தரச் செயலாளர்' (வழமை போல்) பல கட்ட வேலைத்திட்ட அறிக்கை யொன்றைச் சமர்ப்பித்தார். சிரிப்புக்குரிய (சிறுபிள்ளைத் தனமான) பல கருத்துப் பரிமாறல்கள். நிகழ்ச்சியின் உச்சக்கட்டமாக, பேச்சுக்கள் தொடங்கின. சிலர் வலிந்து பேச அழைக்கப்பட்டனர். அப்படியானவர்களில் ஒருவரான பௌத்த பிக்கு (முற்போக்கில் பௌத்த பிக்குவும் முதன்மையானவரோ?) சொன்னார்; "உங்களெல்லோருக்கும் கடவுள் பக்தி இருக்கும். அப்படி

ஆத்ம சிந்தனை இல்லையென்றால் இப்படியான கூட்டத்துக்கு வந்தே இருக்கமாட்டீர்கள்." தொடர்ந்து அவர் பௌத்த சுவோகங்களைப் பாடி விளக்கங்கொடுத்து ஒரு நீண்ட சமயப் பிரசங்கத்தையே நிகழ்த்திவிட்டார் (பாரதி எங்கோ போய்விட்டார்!). பலர் முகங்களில் அசடு வழிந்தது.

பேச்சுக்களைத் தொடர்ந்து உத்தியோகத்தர் தெரிவு நடைபெற்றது. ஆட்களின் எண்ணிக்கையை விட குழுக்களின் எண்ணிக்கை அதிகமென்பதால் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. வந்திருந்த எல்லோருக்கும் பதவி வழங்

கப்பட்டது. (வரத்தவறியோருக்கு எங்கள் அனுதாபங்கள்), நிதிக்குழுத் தலைவராக நலீம் ஹாஜியாரைப் போடுவோ மென்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது. "அவர் சம்மதிக்கமாட்டார், ஆனால் நாங்கள் நிதி சேர்க்க அவரிடம் போவோம்" என்று சமாதானம் சொல்லப்பட்டது. (சம்மதித்தால் போட்டுவிடுவார்கள். என்னே முற்போக்கு!)

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமே! ஐயோ, உன் பெயரை மாற்று! ஒரு நல்ல தமிழ்ச் சொல் அர்த்தமிழந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறதே!

எனது வீடு

ச. ரவீந்திரன்

அவர்கள் சொல்லினர்,
இந்த வீடு
எனக்குச் சொந்தமில்லை யென.
வெறுப்பு வழியும் பார்வையால்,
வீசியெறிந்த சொல்
நெருப்பினால்
பல முறை சொல்லினர்,
இந்த வீடு
எனக்குச் சொந்தமில்லை யென.
நானும் உணர்கிறேன்
இப்போது,
இது என்னுடைய தில்லை யென;
நானே எனக்கு ஒன்றுமில்லை,
இன்றும் நிச்சயமற்றது.
எனது வீட்டுக்கு செல்லவேண்டும்:
நான் செல்வேன்.

3-11-81

புதுசு 21

சில புத்தகங்கள்

சிறுகுறிப்புகள்

1. சிறைகளில் இருந்து * * — கவிதைத் தொகுப்பு

ஹம்சத்வனி

புதுசு வாசகர்களுக்கு ஏலவே அறிமுகமான ஹம்சத்வனி என்கிற தமிழ்ச் செல்வனின் 26 கவிதைகளின் ஒரு சிறிய அழகிய தொகுப்பு. ஈழத்து நவீன கவிதையின் சில பிரத்தியேக முகங்களைக் காணமுடிகிறது. இலகுவாக, ஆனால் நேரடியாக எல்லோரோடும் பேசுகின்றன கவிதைகள். சிறைகளில் இருந்து, இறந்தகாலங்களும் நிகழ்காலமும் போன்றன இன்றைய சூழலில் மிகவும் உயிர்க்கிற கவிதைகள்.

'குறை நிலவு முகில் முகட்டில்
விண்மீன்கள் கண்சமிட்டக்
கனவு காணும்'
'நிதமும் கால்கள் நடக்கும்
வழி
மின்கம்பியில்
கால்கள் கௌவ காத்திருக்கும்
கிளி'

போன்ற கவிவரிகளில் இயல்பாகத் தன்னை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது ஹம்சத்வனிக்கு.

2. பலஸ்தீனக் கவிதைகள் — வாச வெளியீடு

மொழிபெயர்ப்பு எம். ஏ. நுஃமான், இ. முருகையா

எம். ஏ. நுஃமான், மிகவும் சிறந்த பதிப்பாளராகவும் தன்னை மீண்டும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அட்டை, உள்ளமைப்பு போன்ற வற்றில் தெரிகிற நேர்த்தியும், அழகும் மகிழ்வு தருகிறது. இப் பலஸ்தீனக் கவிதைகள் இன்றைய ஈழத்தமிழகச் சூழலில் மிகவும் அர்த்தம் தருபவையாகவும் ஆதர்சமாகவும் அமைகின்றன. குறிப்பாக இரங்கற்பா போன்ற கவிதைகள் மிக வலியவை, இவற்றைக் கோவை மகேசனாயினும்சரி கோவேந்தனாயினும்சரி யார் பயன்படுத்தினாலும் அதைப்பற்றி நுஃமான் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்று தோன்றுகிறது. முருகையனின் மொழிபெயர்ப்பு சில நெருடுகிறது. எமது ஈழத்துக் கவிதைகளிலும் இன்று இத்தகைய பண்புகள் வெளிப்படுவதையும் அவையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் உன்னதமாக அமைவதையும் இங்கு குறித்தல் சாலும். வருங் காலத்திலும் தமிழகப் புதுக்கவிதைகளை விட நம்மவை வேறு பரிமாணங்களைத் தருவதற்குரிய அடிப்படையும் இதுதான்.

3. ஒரு கோடை விடுமுறை — அலை வெளியீடு

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்திற்கு என்று ஒரு தீவிரமான அரசியல் கண்ணோட்டம் இருந்தாலும், எவ்வளவு தூரம் அது இயல்பாய் இந்நாவலில் வெளிப்பட்டிருக்கிறது? பாத்திரங்களுடாகவே தம்முடைய மூலக் கருவியைப் பிரச்சினைகளைக் கொண்டுவர முயன்றிருக்கிறார். எனினும் விஷயத்தில் அவருக்கிருந்த முழு Involve Ment பல இடங்களில் ஆசிரியரே தலையிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. (உ + ம்: பக்கம் 48, 49,.....) ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் பெரும்பாலான கதைகளில் காணப்படும் இறுக்கமும் சொற்செட்டும் நாவலில் கிடையாது. யாழ்ப்பாணத்து M00d அழகாகப் பல இடங்களில் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. இனி எழுதப் போகிற நாவல்களை எதிர் பார்க்கின்றோம்.

4. வீடற்றவன் — வைகறை வெளியீடு

சி. வி. வேலுப்பிள்ளை

குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய அட்டைப்படத்தையும், நித்தியானந்தனின் முன்னுரையையும் விட வீரகேசரி பிரசுரமாக வருகிற நாவலுக்கும் இதற்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. கதையின் நாயகன் ராமலிங்கத்தை ஒரு வீரவானாகச் சித்தரிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் பிற பாத்திரங்களுடாக இவனைப்பற்றி உயர்வாகப் பல இடங்களில் பேசவைப்பது நாவல் என்ற வடிவத்தோடான ஆசிரியரின் பரிச்சய மின்மையையும், தேர்ச்சியின்மையையுமே காட்டுகிறது. (பக்கம் 40). இன்னும் ராமலிங்கம் இல்லாத தோட்டம் வெறிச்சென்று இருந்தது என்று ஆசிரியர் எழுதுகிற போதும் இத் தன்மையே வெளிப்படுகிறது. வீடற்றவன் என்ற தலைப்பும், கதைக்குரிய பின்னணியும் மிகவும் பலமாகவும், இறுக்கமாகவும் இருந்தும் ஒரு தரமான, சேதன பூர்வமான நாவலை ஆசிரியர் தரத் தவறிவிட்டார். ஞானசேகரனின் குருதிமலை at least ஒரு அனுபவமாகவாவது இருந்தது, தொற்ற வைத்தது. வீடற்றவன் அப்படியாகவும் இல்லாது போயிற்று.

5. யுகப் பிரசவம் — நர்மதா வெளியீடு

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன்

அறுபதுகளில் வருவது போன்ற 'ஊசிப்போன்' தலைப்பு, 'ஊசிப்போன்' நடை. பத்திரிகைகளுக்குக் கேற்ற மாதிரிக் கதை பண்ணுகிற 'கொம்ப்யூட்டர்' சாமர்த்தியம் தெரிகிறது. இவ்வளவும்தான்.

(இந்தத் தொகுதி வெளியான கையோடு, இன்னும் ஓர் ஏழு எட்டுத் தொகுதிகளுக்கான கதைகளுடனும், ரமணியின் அட்டைப் படங்களுடனும் ஜெகநாதன் இந்தியாவிற்குக் கப்பலேறியிருந்தாலும் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை)

6. கழுகுகள்

— நர்மதா வெளியீடு

தெணியான்

நர்மதா பதிப்பகத்தினர் மிகுந்த கவனமெடுத்துக் கொண்டு மிகவும் சாதாரணமான ஒரு நாவலை வெளியிட்டிருக்கின்றனர். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் மூன்றாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவராகச் சொல்லப்படுகின்ற தெணியானின் ரொம்பவும் செயற்கையான நாவல் இது. ஒரு சின்ன உதாரணம்: வைத்தியசாலையில் வைத்தியருக்குக் கைலஞ்சம் கொடுத்த பிற்பாடு, நோயாளியைக் காரில் பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். இதற்கு முன்னைய சந்தர்ப்பங்களிலும் வைத்தியர்களைப் பற்றிய, இவர்களுடைய மோசமான நடவடிக்கைகள் பற்றி வற்புறுத்திய பிறகும் கூட, கார்ச்சாரதி மூலம் நாவலாசிரியர் இதை வலிந்து திணிக்கிறார்.

“மாஸ்டர் முந்தி எங்கே படிப்பிச்சீங்கள்?”

“கம்பனையிலே”

“இந்தக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு விஷயங்களெல்லாம் அந்தப் பகுதியிலே எப்படியிருக்குது?”

ஒரு சாதாரண ஆசிரியரிடம் முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத கார்ச்சாரதி ஒருவர் திடீரென்று குடும்பக்கட்டுப்பாடு பற்றி கேட்கின்றான். தொடர்ந்து வைத்தியர் பற்றிய குறைகளையும் சொல்லத் துவங்குகிறான். இப்படியாக பாத்திரங்களை அதனதன் போக்குக்கு உயிர்ப்பாக இயங்க விடாது ஆசிரியர் செயற்கையாக்கி இருக்கிறார். இடையிடை ஆசிரியரே குறுக்கிட்டு “செய்திகள் வாசிப்பது இன்னார்” என்ற தோரணையில் விவரணம் வேறு (பக் 157) டாக்ஸி, டாக்டர் என்று இவர் எழுதுகிற போது சிரிப்புத்தான் வருகிறது. மொத்தத்தில் மூன்று தலைமுறைகளுக்குப் பிறகும் ஈழத்து முற்போக்கு நாவல் பக்குவப்படவில்லை என்று தெரிகிறது.

இந்தப் புத்தகங்கள் எல்லாம் புதுசுவிற்கு மதிப்புரை கருதி அனுப்பட்டவை என்று வாசகர்கள் கருதத் தேவையில்லை. அவ்வளவு தூரம் புதுசு இன்னும் வரவில்லைப் போல. முடிந்தவரை நூல்களை வாங்கி முடியாதவற்றைத் தேடிப்பிடித்து வாசித்து இக் குறிப்புகளை எழுதியுள்ளோம். இப்பகுதி இடையிடை வெளிவரும் என்பதையும் சொல்லிக் கொள்கிறோம்.

மகனுக்குச் சொன்ன தாத்தாவின் கதை

துக்கமென் முகத்தில் இருண்டு கிடக்கும் கதையைச் சொல்வேன் கேள் மகனே. சோகத்தின் படர் தாமரை எனது முகத்தில் அரிக்கும் கதை சொல்வேன் கோடிப் புறத்தில் ஆந்தைகள் அலற வவ்வால் எச்சம் குவிந்துபோய் நாறி பாழடைந்து கிடக்கு மிவ் வீட்டில் முன்னம் எங்கள் தாத்தா இருந்தார் அதோ அந்தத் தாழ்வா ரத்தில் ஓட்டைக் கதிரை உடைசல் கட்டில் எங்கள் தாத்த வின்தலகம் அங்கே ஊர்ந்தன நாட்கள்.

இப்படியே தான் உனைப் போலவே நான் துள்ளலும் துடிப்புமாய் மிகுந்த அந் நாட்களில் எங்கள் தாத்தா

தினம் தினம் தங்கைக்குத் தாலாட்டுப் பாடுவார்.

மாதா மாதம் ஓய்வுதியத்துக்கு

பெருமிதத் தோடு கையொப்ப மிடுவார்.

மகிழ்ச்சியாய் இருக்கையில் எங்களை அணைத்து

மலைப் பொழுதில் கதைகள் சொல்வார்.

‘ஐந்து வீடா இதுவொரு கேடா

துரியோ தனனின் ஏளனச் சிரிப்பும்

திரெள பதையின் துகிலுரி கையிலே

சங்கற் பங்கள் சபையில் முழங்கிய

வீமன் கூட பொறுத்துக் கிடந்ததும்

பாரதக் கண்ணன் கீதை உரைத்ததும்

பாண்டவர் சார்பில் தேரோட்டியதும்

குரு சேத்திரத்து வெற்றியும்’ இப்படி

மகிழ்ச்சியாய் இருக்கையில் தாத்தா எமக்கு

மலைப் பொழுதில் கதைகள் சொல்வார்

எங்கள் குடும்ப நெடுஞ்சா லையிலே

ரயில்வேக் கடவை போன்றவர் தாத்தா,

நாங்கள் அவரைச் சபிப்பதும் உண்டு.

எங்கள் வீட்டுப் பின்புற மாக

கருங் குழவிகள் கூடுகட்டுவதாய்

தாத்தா விடத்தில் கூறப் பட்டது.

எல்லோ ருக்கும் வசதியாய் ஒருநாள்

கூட்டைக் கொழுத்த ஏற்பாடு செய்வோம்

தாத்தா தனது தீர்ப்பை வழங்கினார்

அப்பாவுக்கு வயல் இருந்தது.

அம்மா வுக்கு அடுக்களை நிறைந்தது
 தாத்தா வுக்கும் வயல் வரம்புகளில்
 பாடித் திரிந்த இளமையை மீட்க
 தொட்டிலுக் குள்ளே தங்கை யிருந்தாள்.
 எங்களுக்கும் எத்தனை சோலிகள்
 வீட்டைச் சுற்றி ஒழித்துப் பிடிப்பது
 கிணற்றுக் குள்ளே கல்லை வீசுதல்
 தோட்டப் புறத்தில் தக்காளி திருடுதல்
 கருகரு விழிகள் துருதுருக் கின்ற
 கூவைக் கட்டு நோய்வாய்ப் பட்ட
 குழந்தையின் முகம் போல்
 குழவிக் கூடு பெருத்து வந்தது
 அப்பா வுக்கு வயல் இருந்தது.
 அம்மா வுக்கு அடுக்களை நிறைந்தது.
 தாத்தா வுக்கும் தங்கை யிருந்தாள்.
 எங்கள் வீட்டுப் பின்புறங்களிலே
 எட்டிப் பார்க்கவே நாங்கள் அஞ்சினோம்
 விறகு சேர்க்கப் போனஎன் அம்மா
 குழவி குத்திப் படுக்கையில் வீழ்ந்தாள்
 யாவரும் சேர்ந்து
 முன்ஏற் பாடாய் கூட்டைக் கொழுத்தும்
 திட்டங்கள் ஒன்றும் செயல்பட வில்லை.
 தாத்தாவுக் காக தங்கைக் காக
 படுக்கையில் வீழ்ந்த அம்மாவுக் காக.
 எங்கள் கவலை எல்லை மீறியது
 வீர தீர சூரராய் நாங்கள்
 கல்லெறிந்து குழவிக் கூட்டை
 குலைத்துப் போட கொள்கை வகுத்தோம்.
 அப்பா வீட்டில் இல்லாத நாளை
 தாக்குத லுக்காய் நாங்கள் தெரிந்தோம்.
 தப்பி ஓட வாசலை எல்லாம்
 அகல அகல திறந்துநாம் வைத்தோம்.
 நெருக்கடி மிகுந்தால்
 தங்கை யோடு தாத்தா அம்மா
 எழுந்தோடி எம்முடன் வருவார்
 இது நம் நினைப்பு எல்லாம் இரகசியம்.
 பயங்கர மான அம்மாவின் கூச்சலும்
 பரிதாப மான தங்கையின் கதறலும்
 அடங்கிப் போன தாத்தாவின் முனகலும்
 இன்று எந்தன் காதினுள் சுணைக்கும்.
 இன்றும் எந்தன் கண்கள் பனிக்கும்.
 பக்கத்து வீட்டார் எட்டிப் பார்க்கையில்
 தங்கையை அணைத்த தாத்தாவின் சடலம்
 படிக்கட்டு வரைதான் முன்னேறிக் கிடந்தது
 அதன்பின் எமக்குக் குடும்பமு மில்லை.
 அதன்பின் எமக்குக் குதூகலமு மில்லை.
 துக்கமென் முகத்தில் இருண்டு கிடக்கும்
 கதையைச் சொன்னேன் என்மகனே.

வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்

முன்னொரு காலத்திலே

முன்னொரு காலத்திலே — மகனே
 முன்னொரு காலத்திலே
 நெஞ்சத்தினாலே சிரித்து வந்தார்கள்
 கண்ணில் வஞ்சனையின்றிச் சிரித்து வந்தார்கள்!
 ஆனால், இன்றோ,
 பற்களாலே சிரிக்கிறார்கள்!
 பற்கள் மட்டுந் தெரியச் சிரிக்கிறார்கள்!
 விறைத்துக் குளிர்ந்த கண்களால் — என்
 நிழலைத் துருவித் தேடுகிறார்கள்!

அந்தக் காலம் ஒன்று இருந்தது!
 நெஞ்சத் தாலே கைகள் குலுக்கும்
 அந்தக் காலம் ஒன்று இருந்தது!
 இன்றோ,
 நெஞ்ச ஒன்றாமல் கைகுலுக் குகிறார்!
 இடக்கைகளோ — என்
 வெற்றுப் பைகளைத் துழாவுகையில் அவர்
 வலக்கைகளை,
 மனம் ஒன்றாமல் குலுக்குகிறாரே!

“இது தங்கள் வீடு
 மீண்டும் வருக!”
 — உபசாரம்! அழைப்பு!

ஆனால்,
 என் வீடாகக் கருதி, நான்
 இரண்டாம் முறையும் வந்தால்,
 மூன்றாம் முறையே இல்லாத வாறு
 மூடப் பட்டுக் கிடக்கும் கதவு!

ஆக,
 நான் பல கற்றுள்ளேன் மகனே!
 ஆடைகள் போல, பற்பல முகங்கள்
 அணியக் கற்றுள்ளேன்;
 வீட்டுக்கொரு முகம், அலுவலக முகம்,
 தெருமுகம், விருந்தளிக்கும் முகம்,
 கூடி மதுவைக் குடிக்கும் அம்முகம்,
 படத்துக்காகப் புனையும் புன்னகை போல,

அவ்வம் முகங்களுக் கேற்ற
 புன்னகை பற்பல புனையக் கற்றுளேன்!
 பற்கள் தெரியச் சிரிக்கவும் கற்றுளேன்!
 நெஞ்சம் ஒன்றாமல் கைகள் குலுக்கவும்,
 “போய்வருக!” எனவழி யனுப்புக்கையில்,
 “போய்த்தொலை!” என்ற தொனிப்பொருள் வைக்கவும்
 மகிழ்ச்சி இன்றியே, “தங்களைச் சந்திப்பதில்
 மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்!” என்று சொல்லவும்,
 பேசிப்பேசி அலுப்புத் தட்டிய பின்னும்,
 “தங்களோ டளவளாவிய இப்—
 பொழுதை மறவேன்!” எனப் பொய் உரைக்கவும்,
 கற்றுளேன் மகனே! கற்றுளேன் இன்று நான்!

ஆனால் மகனே, இதனை நம்புவாய்:
 உன்னைப் போல் நான் இருந்த நிலையில்
 இருக்க இன்று ஆசைப் படுகிறேன்.
 ஊமையாய் என்னை உருவாக்கிய
 இவ்விடைக் காலத்தை,
 மறக்க விழைகிறேன்!
 எல்லா வற்றினும் மேலாய்,
 “எப்படிச் சிரிப்பது?” என்று
 திருப்பிப் படிக்க வேண்டும்!
 ஏன் எனில்,
 கண்ணாடியுள்ளே பார்க்கும் போதில் — என்
 பற்களை மட்டும் காண்கிறேன் —
 பாம்பின் நச்சுப் பற்கள் போல!

ஆதலால் மகனே!
 எப்படிச் சிரிப்பதென்(று) எனக்குக் காட்டு!
 முன்னொரு காலம் —
 உன்னைப் போல் நான் இருந்த நிலையில் —
 மனம் வாய் விட்டு மகிழ்ந்து சிரிக்கவும்
 பொய்யே இன்றிப் புன்னகை பூக்கவும்,
 என்னால் முடிந்ததே!
 இன்றெனக்காக,
 சிரிக்க மாட்டாயா சிறுவனே, ஒருகால்?

நைஜீரியாக் கவி கவிரியோல்ஓகாரா
 தமிழில்: சோ. பத்மநாதன்

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

நாற்றமெடுக்கும் நாகரீகம்

புரட்டாசி மாதம் தொடக்
 கம் குளிரும் தொடங்கி விட்
 டது குளிர் மட்டுமா. உடம்பைத்
 தோண்டிப் பார்க்கும் பொல்
 லாத குளிர் காற்று வேறு.

இரவெல்லாம் சரியான
 காற்று. ஜன்னல்கள் அடிபட்டுக்
 கொண்டே யிருந்தன. சரியான
 நித்திரையில்லை. குழந்தைகள்
 எழும்பி ஆலாபனை தொடங்க
 முதல் இன்னொருதரம் ஒரு கண்
 நித்திரை அடிக்க யோசிக்கிறேன்.
 வெளியில் கேட்ட ஆம்புலன்ஸ்
 வண்டியின் சத்தத்தில் திடுக்கிட்டு
 எழுகிறேன்.

பக்கத்து வீடுகளில் கிழடு
 கட்டைகள் யாருமில்லையே.
 யாருக்கு என்ன நடந்திருக்கும்?
 விடிந்து கெண்டிருக்கும் பொழு
 தின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் ஜன்
 னல் சேலையை நீக்கி விட்டு
 வெளியில் எட்டிப் பார்க்கிறேன்.

இலையுதிர்ந்த “செறி” மரத்
 தின் கீழே ஆம்புலன்ஸ் நிற்கின்
 றது. தன் சிவப்பு வெளிச்சத்தை
 பளிச்சென்று காட்டிக் கொண்டு.
 யாருக்கு என்ன நடந்தது?

இரண்டு வீடு தள்ளியுள்ள
 வீட்டிலிருந்து ஆம்புலன்ஸ் காரர்
 ஸ்ரெட்சரில் எதையோ அல்லது
 யாரையோ மூடித் தூக்கிக்
 கொண்டு வருகின்றார்கள்.

இனம் தெரியாத உண்மை
 மனத்தைச் சுரண்டுகிறது. அவர்
 களுடன் அந்த வீட்டுக்காரர்களு
 டன் எங்களுக்கு எந்த விதமான
 கதையும் இல்லை. கடந்த இரண்டு
 மூன்று வருடங்களாக. அதற்காக
 அந்தவீட்டில் யாரும் செத்துத்
 தொலைக்க வேண்டும். நான் திட்
 டியில்லை.

யாருக்கு என்ன நடந்திருக்
 கும்? எளிசபெத்தின் உருவம் மங்
 கலாகத் தெரிகிறது. அதைத்
 தொடர்ந்து மாக்கிரெட்டின்
 உருவம். இருவரும் அழுகிறார்கள்
 போலும். கண்களைக் கசக்குவதில்
 இருந்து தெரிகிறது.

இருவரும் கல்லுப் போல
 இருக்கிறார்கள் என்றால் அந்த
 ஆம்புலன்ஸ் ஸ்ரெட்சரில் வெறும்
 மூட்டையாக மூடிக்கிடப்
 பது.....?

வெளியாலிருந்து வந்த குளி
 ரால் மட்டுமல்ல நினைவில்
 தோன்றும் சில உண்மைகளின்
 கொடிய தோற்றம் என் உடம்
 பையும் மனத்தையும் சிலிரிக்கப்
 பண்ணுகிறது.

கடவுளே! லூசிக்கு ஏதும்
 நடந்து விட்டதா? நெளிங்கவுணை
 இழுத்துக் கழுத்தை மூடிக்
 கொள்கிறேன் “என்ன செய்
 கிறீர் ஜன்னலைத் திறந்து வைத்
 துக்கொண்டு?” கணவர் கண்

ணைத் திறக்காமல் முணு முணுக் கிறார். ஆம்புலன்ஸ் புறப்படு கிறது.

நான் ஜன்னல்களைப் பூட்டி விட்டு கட்டிலுக்கு வருகிறேன். மணிக்கூடு ஆறு மணிக்கு அலாரம் அடித்து ஓய்கிறது. கணவன் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழும்புகிறார். “என்ன விண்ணா ணம் பார்த்தீர் விடிய முதல்” —?

அரை குறை நித்திரைக் குரலில் கேள்வி வருகிறது. “லூசிக்கு ஏதோ சுகமில்லைப் போல் இருக் கிறது. ஆம்புலன்ஸில் கொண்டு போகிறார்கள்,” நான் துக்கப்பட்டுச் சொல்லியது அவனுக்கு ஆச் சரியத்தை யுண்டாக்கியிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் லூசி குடும்பத்தில் அவ்வளவு அக்கறை அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள யாருக் கும் வராது.

அவ்வளவு தூரம் எலிசபெத் லூசியின் தாய் மற்றவர்களை மனம் வெறுக்கப்பண்ணி விட்டாள். தன் நடத்தையால் “சும்மாயோசியாதையும் அந்தப் பெட்டைகள் பிடித்து வைத்த பிள்ளையார்போல் திரிந்து பெடியன் பார்த்துக் கொண்டு திரியுதுகள். தாயின்ர காதலர்கள் யாருக்கும் ஏதும் அடிபிடி வந்து காயம் வந்திருக்க வேணும்.” பாதி வேடிக்கையும் பாதி உண்மையுமாகச் கொல்கிறார்.

லூசிக்கு ஏதும் நடக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்று மனம் இன்னொருதரம் சொல்லிக் கொள் கிறது. லூசிக்கு இப்போதுதான் பதினைந்து வயது.

பருவம் மலரும் வயது. ஆனால் லூசியும் அவள் தமக்கை மார்க் கரெட்டும் “பிஞ்சிலேயே பழுத்தவர்கள்!” ஆனாலும்,

லூசி,

அள்ளி வைத்த சிற்பம் போல் அழகான அந்தக் குழந்தை முகமும் உடலும்.

பார்க்க அலுக்காத பளிங்குச் சிற்பம். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் நாங்கள் வீடுவாங்கிக் கொண்டு இந்த இடம் குடிவரும் போது தங்கள் வீட்டு வாசல் படியிலிருந்து பார்த்த அந்த பத்து வயதுச் சிற்பத்தின் அழகை எப்படி என்னால் மறக்க முடியும்? என் பெரிய மகன் கைக் குழந்தை. முன் பின் தெரியாதவர்களைப் பார்த்துக் களுக்கென்று சிரிக்கும் வயது. என் தோழில் படுத்த படி லூசியைப் பார்த்துச் சிரித்திருக்க வேண்டும்.

“ஹலோ” என்ற பிஞ்சுக் குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன். வாசல்படியில் பார்த்த பளிங்குச் சிலை தன் நீல விழிகளைப் பனிக் குளிரில் பட படவென அடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

“ஹலோ” என்கிறேன்.

“கான் ரச் த பேபி பிளீஸ்”. உருவம் மட்டு மல்ல மெல்லிய இசை பரப்பும் அந்தப் பிஞ்சுக் குரல் என் மனத்தைக் கவர்ந்து விட்டது.

நான் மகளைப் பிராமில் வைத்து மூடி விட்டுச் சொன்னேன்; வீட்டுக்கு முன்னால் தள்ளிக் கொண்டு திரியலாம்.

அதுதான் எங்கள் அறிமுகம், யாரும் செய்து வைக்கவில்லை. நாங்களாகச் செய்து கொண்ட அறிமுகம். அதன் பிறகு ஒவ்வொருதரமும் லூசி கதவைத் தட்ட நான் திறக்க எனக்கு அலுத்துவிட்டது.

குழந்தைக்காகத்தான் முதலில் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தான்.

காலம் போகப் போகத் தெரிந்தது குழந்தைப் பாசம் மட்டு மல்ல வயிற்றுப் பசியும் தான் பத்து வயதின் குழந்தையை அப்படி ஆக்கியது என்று.

செல்வம் பொங்கும் ஆங்கிலேய நாட்டிலும் பிஞ்சு உள்ளங்கள் பட்டினி படுப்பது தெரிந்த போது என்னால் நம்ப முடியாமல் இருந்தது.

முழுக் கோழியை வெட்டிக் கறி வைக்க லூசி கேட்டாள். “இவ்வளவு கோழியையும் இன்று சாப்பிடப் போகிறீர்களோ?”

எனக்கு விளங்கவில்லை என்ன கேட்கிறான் என்று. எங்கள் வீடு நிறைய ஆட்கள். நாங்கள் பெரியகுடும்பம். மைத்துனர்கள் குழந்தையுடன் பெரிய குடும்பம். ஒரு கோழி சமைக்கா விட்டால் காணாது. என்ன கேட்கிறான் லூசி?

“நாங்கள் கிறிஸ்மஸ்ஸுக்குத் தான் பெரிய ரேக்கி (வான்கோழி) வாங்குவோம்”. குழந்தை குக்கரை எட்டிப்பார்த்துப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“என்ன வழக்கமாகச் சாப்பிடுவீர்கள்.” நான் வியப்புடன் கேட்டேன்.

குழந்தைகள் தேவர்கள் பொய் சொல்லிப் பிழைக்கத் தெரியாதவர்கள். அந்தச் சாட்டை வைத்துக் கொண்டு அவளிடம் அவளுடைய குடும்ப விடயங்களைக் கேட்க யோசனையில்லாவிட்டாலும் லூசி, கண் பிதுங்க வாய் ஊறி என் கோழியைப் பார்க்கும் விதத்தைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“பாண், சீஸ், கொசேஜஸ், ஆப்பிள்” குழந்தை தங்கள் சாப்பாட்டின் லிஸ்டைச் சொன்னான்.

எல்லாம் சேர்ந்தும் ஒரு முழுக்கோழியின் விலைவராது. ஆனால் ஞாயிற்றுக் கிழமை வறுத்த மாட்டிறைச்சியும் வதக்கிய உருளைக் கிழங்கும் சாப்பிடுவதாகச் சொன்னான்.

இங்கிலிஸ்காரர் எப்படி ஏழைகள் என்றாலும் தங்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமைச்சாப்பாட்டை மிக ஆர்வத்துடன் ஆடம்பரமாகச் சாப்பிடுவார்கள். லூசியில் பாவம் எனக்கு.

உறைப்புக் கறியில் கண்ணால் கண்ணீர் வர வர அவன் ஆட்டுக் கால் சூப்புவதைப் பார்க்க வயிற்றை என்னவோ செய்யும்.

ஆனாலும் சில வேளை குழந்தையைக் கூப்பிட லூசி வீட்டுக்குப் போனால் அவர்கள் வீட்டுக் கார்ப்பெட்டும் கலற்றிரெலி விஷனும் எங்களின் உடமைகளை

விட எத்தனையோ விலையானது என்று தெரியும். லூசிக்குப் பிறந்த தினத்துக்குச் சட்டை தைத்துக் கொடுத்தேன். பூரிப்புடன் போட்டுக் கொண்டாள். தாய் தனக்குப் புதுச் சட்டை வாங்கக் கட்டுப் படியாகாது என்று சொன்ன தாகச் சொன்னாள்.

பிறந்த நாளுக்குச் சட்டை வாங்க முடியவில்லையாம் தாய்க்கு உண்மையாகவா?

லூசி ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கதை சொல்ல என்னால் சில வேளை நம்பமுடியாமல் இருக்கும். தாய் — எலிசபெத் வாய்ச் சிகரெட் இல்லாமல் நான் கண்ட தில்லை. ஒரு பக்கச் சிகரெட் அறுபது பென்ஸ். ஒரு நாளைக்கு ஒரு பக்கெட். ஒரு கிழமைக்கு நாலு பவுண்ட் இருபது பென்ஸ். சிகரெட் ஊதித் தள்ள இவ்வளவு செலவளிப்பவள் லூசிக்கு பிறந்த நாளுக்குச் சட்டை வாங்க ஐந்து பவுண்ட் செலவளிக்காதது எனக்கு விளங்காத வெள்ளைக்காரரின் ரக சியத்தில் ஒன்றாக இருந்தது. தைப் பொங்கலுக்குப் பாவாடை வாங்க காசில்லாத போது தன் பட்டுச் சேலையைக் கிழித்துப் பாவாடை தைத்துத் தந்த என் ஏழைத் தாயின் ஞாபகம் வந்தது. 'இப் படியும் ஒரு தாயோ' நான் முணு முணுத்தேன். இவர் சொன்னார் 'இப்படிப் பரிதாபப் பட்டு ஏழைகளுக்கு உதவி செய்தால் என் உழைப்பு எந்த மூலக்கு என்று,

லூசி போய் வீட்டில் புழுகத் தொடங்கியிருக்கிறாள் போலும், என் வீட்டில் தானும் ஒரு

குழந்தை பேல் உண்டு செலவளிப்பதை.

அவள் தமக்கை மார்க்ரெட்டும் வரத் தொடங்கினாள் தகப்பனுக்கு இன்னும் ஒரு உருப்படியான வேலையும் கிடைக்கவில்லை என்றாள் பெரிய பெட்டை. ஏன் என்று கேட்டேன்.

தகப்பன் வேலை செய்த 'ரோயல் பக்டறி' மூடப்பட்டு விட்டதாம்.

ஓகோ எல்லா வெள்ளைக்காரரும் கிட்டத் தட்டச் சோம்பேறிகளா?

உலகத்தைக் கொள்ளையடித்து உல்லாசமாய் இருந்தவர்கள் இப்போது ஜப்பான்காரர் தொழில் விருத்தியால் பொருளாதாரத்தில் முன்னுக்கு நிற்க என்ன செய்வது என்று யோசிக்காமல் வெளி நாட்டார் வந்து தங்கள் வேலைகளை எடுப்பதாக எரிச்சல் படுகிறார்கள்.

எவ்வளவோ சொல்ல நினைத்தும் பேசாமல் என் வாயை அடக்கிக் கொண்டேன்.

இந்தச் சின்னப் பெட்டைகளுடன் என்ன பெரிய கதை?

ஆனால் பிள்ளையுடன் விளையாடும் சாட்டில் என் வீட்டுக்கு வந்து என் பழத்தட்டைக் கொள்ளையடிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. இடம் கொடுத்தால் மடம் பிடுங்குவது யாழ்ப்பாணத்தார் என்று மட்டக் களப்பில் சொல்வார்களே. அந்தக் கதையாய் இருக்கிறது.

போதாக்குறைக்கு மார்க்கரெட் பெட்டை என் பெளடர் களிமையும் சில வேளை கை வைத்து மணம் பார்க்க வேண்டுமாம்.

அளவுக்கும் மீறிப் போய்க் கணவரிடம் பேச்சு வாங்குவதை விட அவர்களின் வருகையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் குறைத்தேன்.

ஒவ்வொரு தரமும் வந்து கதவைத் தட்ட நான் ஒவ்வொரு சாட்டுச் சொல்ல பட்டினியால் கருகும் மூளையிலப்பட்டிருக்க வேண்டும் இனித் தோசையும் வடையும் கிடைக்காது என்று.

வெள்ளிக் கிழமை புட்டும் தோசையும் லூசிக்குப் பிடிக்கும் என்று ஞாபகம் வரும். ஆனாலும் நான் என்ன செய்ய? லூசிக்காக மார்க்கரெட்டையும் வரவிட்டு மார்கரெட் பெட்டைக்கு இப்போதே போய் பிரண்டாம் (ஓமோம் பிரண்டாம்) அவர்களை மல்லவோ கொண்டு வரப் போகிறாள்.

பனி முடிந்து வெயில் அடிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

குழந்தையுடன் வெளியில் போகத் தொடங்கி விட்டேன். அவர்கள் கரைச்சல் கொஞ்சம் கொஞ்சம் குறைந்தது என்று நினைத்தேன்.

இரண்டாவது மகன் பிறக்கக் கரைச்சல் தொடங்கியது.

ஆஸ்பத்திரியால் வந்து அடுத்த நாள் கதவைத் தட்டினார்கள்.

லூசி, மார்க்கரெட், மார்க்கரெட்டின் பெடிகள் பதினைந்து

வயது கூட இல்லை. சிகரெட்டும் அவர்களும் கோபம் தலைக்கு மேல் வந்தது. பிறந்து இரண்டு கிழமை கூட ஆகாத குழந்தையிடம் சிகரெட் புகை விடவோ.

கதவை அடித்துச் சாத்தி விட்டேன். சொல்லிப் பிரயோசனம் இல்லாவிட்டால் என்ன செய்வது.

கதவைச்சாத்தியதால் கஷ்டங்களுக்கு இன்னிடேன் கொடுத்தேன் என்று தெரியவில்லை.

அடுத்த நாள் எங்கள் கார் ஜன்னல்கள் துப்பல்களால் நிறைந்திருந்தது. குழந்தை பிறந்த பல வீனத்துடன் இவர்கள் செய்யும் கொடுமையால் நான் பைத்தியம் போல் கத்தினேன்.

எல்லாம் உம்மால் வந்தது எனக் கணவர் என்னில் சீறி விழுந்தார்.

தேவையில்லாமல் — ஆட்கள் தெரியாமல் பழகினால் இப்படித்தான். அனுபவம்தானே பெரிய ஆசிரியன். கதவைத் தட்டி எலிசபெத்துக்குச் சொன்னேன் உன் அரும் செல்வங்களும் அவர்களின் பெடியங்களும் இப்படிக்கொடுமை செய்கிறார்கள் என்று.

'நான் அவர்களைக் கேட்கிறேன்' என்று சொன்னாள். அவள் குரலில் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை எனக்கு. போதாக்குறைக்கு அவளுடன் அணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற மீசைக்காரனைப் பார்க்கப் பயமாக இருந்தது. கணவனைக் கலைத்து விட்டாள் என்று பின்னர் தான் கேள்விப்பட்டேன்.

இப்படியான பெண்ணுடன் எவன் சீவிப்பான்? தாயிடம் அண்

டிக் கொடுத்தது இன்னும் ஆத் திரம் உண்டாயிருக்க வேண்டும்

அடுத்த நாள் எழும்பும் போது எங்களைத் திட்டி வாசல் படிகள் எல்லாம் எழுதியிருந்தது.

பொலிசாரைக் கூப்பிட்டால் அவர்களால் ஒன்றும் புரு பண்ணி யாரையும் பிடிக்க முடியாதாம். வாழ்க்கை நரகமாகி விட்டது போன்ற உணர்ச்சி.

பெட்டைகள் வளர வளர பெட்டை நாய்களுக்குப் பின்னால் திரியும் பெடிகள் போல் ஒரு பெரிய சண்டியன் கூட்டம்.

லண்டனில் இளைஞர்களுக்கு வேலையில்லாத திண்டாட்டம். இந்த லட்சணத்தில் வெளிநாட்டார் தங்கள் நாட்டுக்கு வந்து தங்களுக்கு வேலையில்லாமல் போய் விட்டதாக கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இரவில் தனிமையில் கறுப்பர்களைக் கண்டால் கொலையும் செய்கிறார்கள். கிழக்கு லண்டனில் லூசிக்கு இடம் கொடுத்து நான் படும் கஷ்டத்தைப் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களால் பொறுக்க முடியவில்லை.

ஒரு நாள் எல்லோரும் சேர்ந்து போய் எலிசபெத்துக்குச் சொன்னார்கள் உன் மகள்களும் பெடியன்களும் கரைச்சல் கொடுப்பதை நிறுத்தா விட்டால் நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து உங்கள் குடும்பத்தைக் கலைப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று. எனக்குக் கூடத் தெரியாது. அவர்கள் இப்படி நல்ல காரியம் செய்தது.

ஆன் ஒரு நாள் சொன்னால் பெடியன் ஏதும் காரிலோ, வீட்டிலோ கல் கில் எறிந்தால் தன் கணவன் சொல்லச் சொன்னதாக.

எங்களில் சேட்டை விட்டால் பிரச்சனை பெரிதாகப் போகிறது என்றதாலோ அல்லது வேறு புதுப் பெடியன்கள் கிடைத்ததாலோ மார்க்கரெட்டும் லூசியும் கொழுவலை விட்டு விட்டார்கள்.

இரண்டு வருடமாக நிம்மதியாக இருக்கிறேன். சில வேளைகளில் படம்பார்த்து விட்டு இரவில்வரும் போது பற்றைகளுக்குப் பின்னால் இருந்து லூசி பெடியன்களுடன் வருவதைக் கண்டு மனம் பதறும்.

எவ்வளவு பாவம், என்ன கொடுமை வாழ்க்கையின் ஆரம்பமும் முடிவும் எங்கே என்று தெரியாத வயதிலா இப்படி நடக்கிறாள்? பத்துப் பன்னிரண்டு வயதில் உலகமே தெரியாமல் தம்பிகளுடன் நாவல் மரம் ஏறிய எனக்கும் அதே வயதில் நடு இரவில் பற்றைகளுக்குப் பின்னால் இருந்து பாவாடையைத் தட்டிப் போட்டு எழும்பி வரும் லூசிக்கும் இடையில் உள்ள கலாச்சார வேறுபாடா ஒரு பண்பையும் படிப்பிக் காமல் இருக்கிறது.

வீட்டில் சொல்லி பெருமூச்சு விடக் கூட முடியாது. அந்தப் பெட்டைகளின் கதையை எடுத்தால் என் கணவருக்குப் பொத்துக் கொண்டு வரும்.

பாவம் யாருமில்லை புத்தி சொல்ல என்று நான் முணுமுணுத்தால் மனுசன் முகட்டில் பாய்கி

றது. கோபத்தில் 'ஏன் காணும் உமக்கு உபதேசியார் வேலை? வீட்டில் இருந்து மா வறுக்க முடியாவிட்டால் யாழ்ப்பாணம் போம்' என்று பேசுகிறார்.

பக்கத்து வீட்டு ஆன் சொன்னால் மார்க்கரெட் ஒரு தரம் அபோர்ஷன் செய்ய ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனதாக. தொண்டையில் ஏதோ அடைப்பது போல் இருந்தது எதுவும் பிழையில்லை, எதுவும் நம்பிக்கையில்லாத நாகரீக உலகமா இது?

பெருமூச்சுடன் கிழே வருகிறேன். தேத்தண்ணி போட லூசிக்கு என்ன நடந்திருக்கும் என்று அறிய ஆவல். விண்ணைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆவல் இல்லை. ஒரு கள்ளம் தெரியாத பிஞ்சு மனம் ஆழ்நிலையாலும், நாகரீகம் படைத்த சமுதாயம் என்று சொல்லிக் கொண்டு குழந்தைகளை நாசமாக்கும் கலைகளாலும் அழிகிறதே என்ற அனுதாபம்தான் காரணம்.

கணவர் வேலைக்குப் போக பெரிய மகன் பள்ளிக்கூடம் போக சின்ன மகளை நேர்ஸரிக்குப் கொண்டு போக வெளியில் வருகிறேன்.

லூசி வீட்டு பூட்டிக் கிடக்கிறது.

தாய் தற்செயலாக வெளியில் நின்றாலும் விசாரிக்கும் யோசனையில்லை. மார்க்கரெட்டும் எலிசபெத்தும் என்னுடன் முகம் கொடுத்துக் கதைத்து வருடக் கணக்காகி விட்டது.

மௌனமாகக் கதவைப் பூட்டி விட்டுத் தெருவில் கால் வைக்கவும் முன் வீட்டு ஆன் தன் மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு தெருவில் வரவும் சரியாக இருக்கிறது. 'ஹலோ ராஜேஸ்'

ஆன் என்னை நெருங்குகிறார். கேட்கலாம் இவளை. கண்டிருப்பாள்தானே. ஆம்புலன்ஸ் வந்து நின்றதை ஹலோ சொல்லிக் கொண்டு அவளை நெருங்குகிறேன். "என்ன பரிதாபம்." ஆன் சொல்லுகிறார். எதைப் பற்றித் தொடங்குகிறார் என்று தெரியும். "என்ன நடந்தது லூசிக்கு" நான் கேட்கிறேன். ஆனுக்குத் தெரியும் என் சொந்தப் பெண்போல் லூசி என் வீட்டில் பழகியது.

ஆன் குழந்தையின் தள்ளு வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு என்னைப் பார்க்கிறார். "லூசி பிழைக்கமாட்டாளாம்." ஆனின் குரல் சோகமாகக் கேட்கிறது.

லூசி பிழைக்க மாட்டாளா? கேட்கவில்லை. நான் கத்தியிருக்க வேண்டும். ஏன் என்றால் கடந்து போன சிலர் திரும்பிப் பார்த்து விட்டுப் போனார்கள்.

"வயது பதினைந்து கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் இப்படி நடந்தது....." ஆன் கத்தோலிக்கப் பெண்கள் கர்ப்பத்தடைகளையும் கரு அழித்தல்களையும் பற்றிக் கதைக்கக் கூடப் பயப்படுவாள்.

நெஞ்சில் ஏதோ வலி எனக்கு.

குழந்தையாய்த் திரியவேண்டிய வயதில் ... வாழ்ந்து மறைந்து நாளைக்குப் பேப்பரில் ஒரு சிறு செய்தியாகி

லூசி, ஓ! லூசி அழ வேண்டும் போல் இருக்கிறது. பஸ் ஸ்டாப்பில் லூசியின் தாய் பஸ்ஸால் இறங்குகிறார். தளர்ந்த முகத்துடன் கடந்து போகிறார். எங்களை போட்டிருக்கும் வாசனைத்திரவியம் முக்கைத் துளைக்கிறது. மணமா?

JEYEM'S Institute

K. K. S. Road, CHUNNAKAM.

சனி, ஞாயிறு, மற்றைய நாட்கள் காலை, மாலை வகுப்புகள்
க. பொ. த. (உ. த.) கலை, விஞ்ஞானம், வர்த்தக வகுப்புகள்
நடைபெறுகின்றன.

விலங்கியல்	—	திரு. ஈசன்
தாவரவியல்	—	{ திரு. சிவவீரசிங்கம் திரு. ரவிக்குமார்
பௌதிகவியல்	—	திரு. கணேசன்
இரசாயனம்	—	{ திரு. மனோகரன் திரு. குகதாசன்
தூயகணிதம் பிரயோககணிதம்	} —	திரு. ஸ்ரீரங்கன் திரு. கிருஷ்ணகுமார்
பொருளியல் வர்த்தகம்	} —	திரு. இராமநாதன்
புவியியல்	—	திரு. சண்
தமிழ் இந்து நாகரீகம்	} —	திரு. பாலா
கணக்கியல்	—	திரு. சோதி
அளவையியல்	—	திரு. காந்தன்

காங்கேசன் றவல்ஸ் Kankesan Travels

அளிக்கும்

தனியார்துறை பஸ் சேவைகள்
தினசரி காங்கேசன் துறையிலிருந்து
மட்டுநகர் ஊடாக கல்முனைக்கு
இரவு பகல் சேவை செயலாற்றப்படுகிறது.

புறப்படும் நேரங்கள்

காங்கேசன் துறை காலை 5-30 மாலை 4-00
யாழ்ப்பாணம் காலை 6-15 மாலை 5-30
கல்முனை காலை 5-15 மாலை 4-00
மட்டுநகர் காலை 6-30 மாலை 5-45

ஆசனங்கள் பதிவு செய்கின்ற இடங்கள்

1. காங்கேசன் றவல்ஸ் — காங்கேசன் துறை
போன்; 34
2. சரயி ஸ்ரோர்ஸ் — நவீன சந்தை, யாழ்.
போன்: 660
3. நாகேஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ் — மட்டக்களப்பு
போன்: 2035
4. ராஜா ஸ்ரோர்ஸ் — கல்முனை.
பிரத்தியேக வாடகைக்கு பஸ் வண்டிகள் விடப்படும்.

PUTHUSU — Tamil Magazine in Sri Lanka.

எவர் - நெஸ்ற்
லங்காநாடு

தேயிகை

உயர்ந்த மலையாளத்தின் ஒப்பற்ற சாதனம்.
உற்சாகம் தருவது!

எவர்-நெஸ்ற் லங்காநாடு தேயிகை

உங்கள் வாடிக்கையாளர்களைத் திருப்திப்படுத்துவது!
உயர்விலும் தரத்திலும் முதலிடம் வகிப்பது!

707 எவர் - நெஸ்ற் கோப்பி

உற்சாகத்தைத் தருவது. அத்துடன் அரச பரிசோதனையில்
சத்தம், சுகாதாரம் என நிரூபிக்கப்பட்டது.
புதுணர்ச்சியுடன் திகழவைக்கும் புதியதேர் உலகம் உங்கள்முன்.

எவர் - நெஸ்ற் இன்ரஸ்ரீஸ் & டிஸ்ரிபியூற்றேஸ்
கச்சேரி — நல்லூர் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

புதுகுகளுக்காய் அமைப்புடன் தொகுப்பு: அ. ரவி.

அச்சுப் பதிவு: திருமகள் அழுத்தகம், கன்னடம். — மே 1982.